

lluita

Quan els treballadors fan vaga, no és que no vulguin treballar, sinó que volen fer-ho en millors condicions.

Francesc Layret

obrera

S'ho volen
carregar tot

29M
VAGA GENERAL

- **El que podem fer** davant les polítiques antisocials
- **Catalunya viu una allau de protestes** contra l'agressió indiscriminada als serveis públics
- **El Govern del PP impulsa una reforma laboral** que alegra els empresaris i els mercats financers

GENER-MARÇ 2012

ENTREVISTA 4

Andreu Mayayo: "Molta gent jove formada ja està fent l'opció, no tan sols de marxar, sinó de no tornar"

RETALLADES 6-7

Catalunya viu una allau de protestes contra l'agressió indiscriminada als serveis públics

SECTOR FINANCER 9

Reforma financera: una oportunitat perduda

ELECCIONS SINDICALS 10

CCOO continua sent el primer sindicat català

EMPRESSES 11

La crisi econòmica accentua la conflictivitat als centres de treball

MOBILITAT 13

La Generalitat augmenta desmesuradament les tarifes del transport públic

INTERNACIONAL 14

Ja n'hi ha prou! Això no és Europa!

MERCAT DE TREBALL 16-17

Catalunya viu una allau de protestes contra l'agressió indiscriminada als serveis públics

SECTOR 21-23

CCOO contrari al fet que l'Institut Català de la Salut tingui per objectiu el benefici econòmic

La indústria del metall tindrà un àmbit autonòmic de negociació col·lectiva

TERRITORI 27

El Govern de CiU vol dilapidar el model públic de les escoles bressol de Barcelona

editorial

29-M VAGA GENERAL Tenim raons i tenim propostes

Quan aquesta edició de la revista *Lluita Obrera* arribi als domicilis dels afiliats i afiliades estarem a punt de fer o haurem fet la jornada de vaga general convocada per les organitzacions sindicals contra la reforma laboral.

Tenim raons: una reforma laboral que representa el pitjor atac als drets dels treballadors des de la restauració de la democràcia, i unes retallades de serveis públics que estan posant en risc de fallida l'estat del benestar.

Unes mesures que són injustes i inútils per sortir de la crisi, perquè agreugen les desigualtats i estan empobrint una bona part de la població. Estan provocant un aprofundiment de la recessió econòmica i ens allunyen de la sortida de la crisi.

Tenim propostes: una reforma fiscal, perquè paguin els que més guanyen. Una reforma financera en profunditat, perquè arribi el crèdit a les empreses. Fer possible el canvi de model productiu perquè la sortida de la crisi no signifiqui tornar al model de l'especulació immobiliària i la mà d'obra barata.

Actuem en defensa pròpia i de les generacions futures. No ens podem quedar impassibles mentre els mateixos que van provocar la crisi continuen enriquint-se i aprofiten per fer recular els drets laborals i socials de la ciutadania. No podem condemnar les generacions futures a viure pitjor que nosaltres.

No estem sols, som moltes les organitzacions, entitats, associacions, ciutadans i ciutadanes que ens hem unit per defensar entre tots una societat democràtica, cohesionada i amb drets.

Estem convençuts que ens en sortirem, perquè tenim la raó i la força per fer-ho possible. La *Lluita* continua. ■

El que podem fer davant les polítiques antisocials

Les mesures que els governs central i català estan aplicant des del maig del 2010 tenen un clar caràcter antisocial.

Però la crisi ja no pot ser utilitzada com a justificació del que s'està fent; al contrari, són precisament les mesures que s'apliquen les que ens mantenen i enfonsen en la crisi. La reforma laboral i les retallades en la provisió i la qualitat dels serveis públics són dues variables que, sumades, estan sent letals per al conjunt de la societat, ja que ens deixen sense un horitzó de progrés i ens instal·len en un present de desigualtats creixents, un empobriment general i una pèrdua de drets i protecció. En aquesta realitat, CCOO apostem per entomar els problemes econòmics i socials del país des de la negociació i el compromís dels diferents sectors socials. Però per avançar s'han d'assenyar en la capacitat de proposta alternativa a les mesures que ens estan imposant, i han de disposar d'amplis suports de treballadors i treballadores i d'altres sectors socials.

Fa temps que estem denunciant que la reforma laboral, així com les retallades pressupostàries, són ineficaces, inútils i injustes. Ineficaces perquè no ajuden a canviar les febles bases de l'estructura econòmica del país. Al contrari: consoliden els desequilibris. Inútils perquè són mesures que van en direcció contrària al que necessitem; no ajuden a crear ocupació, sinó que en faciliten la destrucció. I injustes amb la immensa majoria de la societat, amb els treballadors i treballadores, amb les persones aturades, amb pensionistes i jubilats, amb el jovent, amb les dones. Tant les retallades pressupostàries com la reforma laboral impliquen una enorme disminució de drets.

És per tot això que des de CCOO rebutgem aquestes polítiques i estem mobilitzats per corregir-les. És necessari explicar el context en què ens trobem i la

profunditat de les mesures que s'estan prenent i els efectes negatius que provoquen sobre les persones i sobre el conjunt de la societat. S'està desmuntant un model social que havíem anat construint amb moltes lluites des de fa molts anys, i que es basava en la igualtat de drets, en l'avenç cap a un marc de cohesió social, en les garanties i tuteles dels treballadors i la capacitat d'intervenció en les relacions laborals a través de les seves organitzacions. Bona part d'aquest model es qüestiona. Les polítiques que es fan volen avançar cap a una major individualització de les relacions socials i laborals. Per això, les mobilitzacions que anem protagonitzant darrerament volen corregir aquesta realitat i forçar l'obertura d'un marc de negociació per abordar una sortida de la crisi diferent, que se sustenti en el manteniment de l'actual model social i que posi en el centre d'actuació les persones i les seves necessitats socials, en especial les persones aturades.

Propostes per sortir de la crisi

Tenim propostes per sortir de la crisi, des de la reforma fiscal a la financera, passant per les qüestions que han d'afavorir l'avenç cap a un nou model productiu més innovador i sostenible. Per això, reclamem un gran pacte per a l'ocupació, la reactivació econòmica i la cohesió social. Que aposti per fer aflorar la riquesa existent a la societat a través de la reforma fiscal i la lluita contra el frau, que la faci circular a empreses i famílies a partir d'una reforma financera que garanteixi el crèdit a l'economia productiva i penalitzi l'especulació, i la intervenció dels poders públics per canviar les bases econòmiques a partir de l'impuls de l'educació, la formació i la qualificació, la

inversió en recerca i innovació i la dotació d'infraestructures estratègiques. I en les relacions laborals les propostes passen per corregir aquesta reforma laboral agressiva i regressiva i deixar que les organitzacions empresarials i sindicals aprofundim en la negociació dels acords que hem signat últimament, que reforcen la capacitat d'adequar les condicions de treball als canvis econòmics que succeeixen a les empreses, però a partir de les garanties i seguretats dels treballadors i no de la lliure disponibilitat.

Per fer avançar les alternatives i frenar les agressions cal consolidar el treball unitari, en l'àmbit sindical i en el social. La unitat sindical i la Plataforma Prou Retallades són els instruments necessaris perquè les mobilitzacions tinguin els majors suports que obliguin el Govern i els empresaris a corregir aquestes polítiques antisocials.

I en aquest marc és necessari també reforçar el sindicat, CCOO, com a eina útil per defensar els interessos dels treballadors i treballadores. Hem de ser més forts, amb més afiliació i representació, organitzar-nos millor i actuar a l'empresa i a la societat. Un sindicat més fort és un sindicat més útil. Avui es qüestiona des dels poders econòmics i polítics la funció del sindicat, perquè prefereixen que els treballadors i treballadores no disposin d'instruments per organitzar-se i defensar els seus interessos. Per això mateix, avui reforçar el sindicat és un repte important per fer front als intents de desmuntar els drets assolits els darrers anys i fer avançar les nostres propostes. ■

Joan Carles Gallego

“Molta gent jove formada ja està fent l’opció, no tan sols de marxar, sinó de no tornar”

ANDREU MAYAYO I ARTAL

És catedràtic d’Història Contemporània de la Universitat de Barcelona

Andreu Mayayo i Artal és catedràtic d’Història Contemporània i vicedirector del Centre d’Estudis Històrics Internacionals - Pavelló de la República de la Universitat de Barcelona. És director de *Segle XX. Revista Catalana d’Història* i col·laborador habitual a les tertúlies de Barcelona Televisió, Catalunya Ràdio, COM Ràdio i Ràdio 4.

■ **Vostè ha donat suport al manifest en defensa dels mitjans de comunicació públics a Catalunya. Sembla que hi ha una campanya de desprestigi i desmantellament d’aquests mitjans a favor d’interessos privats.**

Avui s’aprofita l’anomenada *crisi econòmica* per retrocedir, no tan sols en l’estat del benestar, sinó també en la presència del Govern i del sistema democràtic en el seu conjunt arreu, i uns dels elements bàsics són els mitjans de comunicació. Això no és fruit de la crisi, sinó d’un pro-

jecte ideològic. El Govern diu que no ha d’estar present en aquest camp i, a més, els grups privats necessiten tota una sèrie de recursos publicitaris per subsistir. En aquest sentit sí que s’ha fet una involució, no respecte al Govern catalanista i d’esquerres, sinó respecte al Govern de Jordi Pujol, que encara passarà a la història com el darrer socialdemòcrata. Pujol hi va creure molt, per moltes raons, no tan sols ideològiques. Va apostar per la creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió de Catalunya, que pot ser la seva millor obra de Govern. La Convergència d’ara creu que aquest discurs ja no és assumible i tiren enrere. Encara diuen que hi creuen, ja que ells la van crear, però hi ha moltes coses que al seu dia es creen i els fills s’ho venen. A Pujol no tan sols el va motivar el potent instrument d’immersió lingüística que eren TV3 i Catalunya Ràdio, sinó la idea que la Generalitat havia de disposar de mitjans propis en l’espai comunicatiu.

■ **Tot això forma part d’un paquet més ampli per desmantellar l’estat del benestar al nostre país.**

El problema clau de tot plegat és identificar *públic* amb *ineficaç* i allò que és *privat* amb *eficàcia*. Aquesta és la batalla que des de fa temps està situada a Europa i ara aquí. Primer es diu que hem de fer una gestió privada dels serveis públics, i després ja els desmantellem directament.

Això és una qüestió ideològica, ja que no sempre allò que es gestiona de manera pública ha de ser ineficaç, de la mateixa manera que en el món privat trobem moltes iniciatives que s’han demostrat d’una ineficàcia total i absoluta. Ens diuen que el control democràtic respecte a l’economia és ineficaç i no ens ho podem permetre, vivim per sobre les nostres possibilitats, estem malbaratant recursos. Això vol dir que més enllà de qui governa, aquestes idees força han penetrat molt en la gent que està governant ara i fa uns mesos i no hi ha una oposició frontal respecte a polítiques clares de gestió privada o el desmantellament d’allò que és públic, i el cas de la sanitat a Catalunya és el més paradigmàtic.

■ **El nostre conseller d’Economia ha anat a Las Vegas per mirar de portar a Catalunya un gran complex de joc mentre el nostre teixit industrial s’enfonsa. Com veu aquest canvi de model econòmic?**

És una de les coses sorprenents d’aquesta nova Convergència, que es defineix com a molt més liberal i sobiranista, i on costa reconèixer aquell tipus de complicitats que en el passat es podien establir sobre el model de país, les polítiques industrials, i la intervenció social, que en algun moment permetien sortir tots junts darrere d’una mateixa pancarta. Avui costa molt pensar que això és possible, fins i tot en

referència al tema del pacte fiscal. Aquest canvi absolut de valors està descol·locant l'esquerra política i social d'aquest país, i sectors importants que vénen del catolicisme i el catalanisme polític no acaben d'entendre com és possible que els valors suprems siguin crear de manera fictícia una riquesa a través del valor diner. En la nostra tradició catalana estava clara una cosa: qui té salut i llibertat és ric i no ho sap. La qüestió de riquesa amb diners no havia existit. Abans era sobre el valor treball en el qual ens podíem posar d'acord. Ara és difícil posar-nos d'acord amb tota una sèrie de gent que ha confós la riquesa amb els diners. L'alcalde Trias diu que té un somni, que és construir un port de luxe a la ciutat de Barcelona i això és un insult per a aquesta ciutat. Des de fa 100 anys aquesta ciutat havia creat un model cultural i d'ensenyament potentíssim, que s'havia basat en les escoles bressol. Quan tens un model que dóna prestigi i fins i tot gruix, com deia Jordi Pujol, amb una institució sanejada financerament, com pots, en el mateix moment que desmantelles aquest model, plantejar que el teu somni és fer un port de luxe?

“Ara tens la sensació que no només paguen més les rendes del treball, sinó que els rics són el Robin Hood a l'inrevés; és a dir, són els rics els que roben als pobres, no tan sols no contribueixen, sinó que xuclen molts diners dels pressupostos públics per gestionar serveis públics de manera privada”

■ I la pobresa creix de manera preocupant, els joves tenen prop del 50% de taxa d'atur i els més preparats estan marxant o s'ho plantegen.

Ara nosaltres exportem capital humà ben format, que ens ha costat molts diners. Hem invertit molt en els darrers 30 anys en la formació de la nostra gent jove.

En el món de la universitat veig gent en grups de recerca que amb la perspectiva difícil d'estabilització professional en els propers 10 o 15 anys ja està fent l'opció, no tant sols de marxar, sinó de no tornar. Si la gent marxa per amor o por voluntat pròpia em sembla molt bé, però que aquí no hi hagi la possibilitat d'estabilització d'una sèrie de gent que s'ha format en els darrers anys i que ens podia aportar aquest plus d'innovació i productivitat a casa nostra, l'empobriment humà, econòmic, social em sembla impressionant. Les coses s'arreglaran en un moment o altre, hi haurà llum al final del túnel, però hi ha coses que no es poden fer en dos dies, no pots fabricar professors d'universitat, investigadors amb un pressupost d'un any. Es necessiten línies de continuïtat. Ara ho tallem i ho perdem, i haver d'importar aquest capital humà segur que ens costarà moltíssim.

■ En un article on vostè parlava del frau fiscal, destacava com els rics se'n riuen. Creu que és difícil canviar la situació i atacar de veritat el frau fiscal?

Els inspectors d'Hisenda que han calculat el frau fiscal d'aquest país, que és esgarriós, sobre els 80.000 milions d'euros, són els que diuen com minorar aquest volum excessiu respecte d'altres països. Tenim uns bons professionals, que tenen ganes i a més ens diuen que si el frau fiscal està en els grans patrimonis, les grans fortunes i les grans empreses és aquí on hem de dedicar tots els esforços. Però després trobem el que es coneix com la *contrarevolució fiscal*. Hi ha una disminució d'ingressos públics perquè algú va decidir fer una contrareforma fiscal i reduir el pagament dels impostos. No és veritat que no es pugui actuar sobre el capital perquè és esmunyedís i se'n va, però el capital de vegades també se solidifica i, per tant, els patrimonis existeixen, els immobles, les obres d'art, els bancs, les seves seus... Per tant, intentar augmentar la pressió fiscal i evitar el frau de les grans fortunes és possible, és un tema de voluntat política. Ara tens la sensació que no només paguen més les rendes del treball, sinó que els rics són el Robin Hood a l'inrevés; és a dir, són els rics els que roben als pobres, que

no tan sols no contribueixen, sinó que xuclen molts diners dels pressupostos públics per gestionar serveis públics de manera privada.

■ Estem assistint també a un atac a les institucions i entre elles als sindicats. Com veu el paper actual dels agents socials?

D'aquesta bugada podem perdre molts llençols. El més gran de tots és la democràcia, i la gent ha de ser conscient d'això. No només la possibilitat de decidir col·lectivament el nostre futur, sinó la preservació d'aquelles organitzacions col·lectives democràtiques que defensen interessos concrets i també generals, i dins d'aquest espai es troba el sindicalisme de classe, com un element fonamental i constitutiu de la nostra societat contemporània i que pot acabar a l'aigüera per moltes raons. Una, perquè la democràcia com a tal s'acabarà, i dos, perquè canvien les regles del joc sobre les quals se sustentava el sindicalisme. I les regles del joc són la negociació col·lectiva. Si ja no creus que la resolució dels conflictes passa per una negociació que pot anar més enllà del marc concret de l'empresa, el sindicalisme ho té molt difícil. Pot continuar existint com a prestador de serveis o assessorament, però el deixa molt encotillat. En aquest atac brutal contra la democràcia, primer han estat els partits polítics, segon les institucions públiques democràtiques, i finalment les organitzacions col·lectives democràtiques de la societat civil, i entre elles els sindicats com a element referencial, que són la darrera trinxera que queda per a una sèrie de gent que creu que la forma d'organització col·lectiva ja no té res a veure amb el que s'havia construït entre els segles XIX i XX, per passar a una forma de profunda desigualtat econòmica i també política. Ja no tots som iguals ni podem decidir amb el nostre vot com ha de funcionar. La sensació que hi ha elits que perquè són més riques tenen més dret a dirigir l'organització col·lectiva, ara pot semblar una aberració, però d'aquí a uns quants anys pot semblar normal. A la majoria de joves avui no els sembla una aberració que les vacances no siguin pagades. No hi ha res irreversible. ■ **Emili Rey**

Catalunya viu una allau de protestes contra l'agressió indiscriminada als serveis públics

El primer trimestre d'aquest any, 2012, ha estat convuls a Catalunya, amb una autèntica allau de mobilitzacions de tot tipus i color i amb una gran quantitat de gent al carrer protestant contra les retallades indiscriminades impulsades pel Govern de Catalunya.

El primer trimestre d'aquest any, 2012, ha estat convuls a Catalunya, amb una autèntica allau de mobilitzacions de tot tipus i color i amb una gran quantitat de gent al carrer protestant contra les retallades indiscriminades impulsades pel Govern de Catalunya. Els empleats públics catalans han protestat conjuntament i per sectors contra l'atac que estan patint els seus drets laborals i socials. Ensenyants, sanitaris, mossos d'esquadra, bombers, funcionaris de presons, s'han mobilitzat contra el que ja es pot considerar l'agressió més important que han patit en la història recent de Catalunya. I al mateix temps que s'ha atacat els treballadors dels serveis públics, s'ha iniciat un procés per desmantellar el nostre estat del benestar, afectant la columna vertebral de serveis essencials com la sanitat, l'educació o els serveis socials, entre d'altres.

La gent al carrer

Per això, 200.000 persones van participar en la gran manifestació que va tenir lloc a Barcelona el 28 de gener organitzada per la Plataforma Prou Retallades, amb unes 200 entitats, i el Fòrum Social Català, contra la dictadura financera i les retallades. La manifestació va tenir també les seves rèpliques a Girona, Tarragona, Lleida i Tortosa. Abans, el dia 18, els empleats públics de la Generalitat havien congregat 30.000 persones en una gran mobilització pel centre de Barcelona, que va finalitzar davant el Parlament el mateix dia que es realitzava el debat d'uns pressupostos per a aquest any, que es caracteritzen per la seva restricció en la dotació de recursos als serveis públics. El dia 11 de febrer va ser la comunitat educativa la que va sortir al carrer per protestar con-

Milers de persones han sortit al carrer per protestar contra les retallades del Govern de CiU

tra les retallades en el sistema educatiu català, i el 29 de febrer Barcelona, com moltes altres ciutats europees, va viure una gran mobilització amb el lema "Ja n'hi ha prou", per mostrar el rebuig frontal contra les polítiques antisocials que apliquen els estats de la UE al dictat dels interessos econòmics dels mercats i els especuladors.

El números canten

La reducció de treballadors i treballadores del sector públic que depèn de la Generalitat ha estat contundent en el darrer any. Els números canten i no hi ha millor argument que comprovar l'evolució de les plantilles durant els últims mesos.

Entre els mesos de gener i novembre del 2011 s'han perdut prop de 1.000 llocs de treball entre el personal directe que depèn de la Generalitat. La sagnia més forta en pèrdua de llocs de treball la trobem en el personal d'institucions sanitàries (-596), el de serveis penitenciaris (-408), i el personal d'administració i serveis (-476).

CCOO demana que la ciutadania s'expressi a través d'una consulta

CCOO de Catalunya i UGT han proposat preguntar la ciutadania sobre el seu grau d'acord o desacord amb la política de retallades indiscriminades engegada per la Generalitat i, posat el cas, la conveniència de substituir-les per un increment d'impostos per a les rendes més altes i la implementació dels impostos de societats, de patrimoni i de successions, entre altres mesures.

Els sindicats majoritaris ja han adreçat la proposta de text als diferents grups parlamentaris amb l'objectiu d'aconseguir que el Parlament de Catalunya convoqui la consulta, d'acord amb el que disposa la llei de consultes populars per via de referèndum. Per això, necessiten el suport d'almenys 2 grups parlamentaris. A hores d'ara, CCOO i UGT ja haurien aconseguit el beneplàcit dels grups d'ICV-EUiA i ERC, necessaris per tirar endavant la proposta.

La proposta de text, encara no definitiva, que ambdós sindicats han fet arribar als grups amb representació al Parlament és:

"Creu que s'hauria de donar prioritat a la inversió en salut, educació i serveis socials bàsics, combinant-ho amb una política d'ingressos provinents de qui més té i de l'economia més especulativa?" ■

S'ha iniciat un procés per desmantellar serveis essencials com la sanitat, l'educació o els serveis socials

També perden ocupació el personal docent (-103), el d'extinció d'incendis (-17) i els agents rurals (-11). Per contra augmenta el personal de cossos de seguretat en 532 efectius i a Justícia en 145. En qualsevol cas, si comparem, entre el novembre del 2010 i el novembre del 2011, la diferència en administració i serveis seria de -997, ja que entre el novembre del 2010 i el gener del 2011 es van perdre 521 llocs de treball. A la pràctica la plantilla ha disminuït, perquè no s'han cobert les jubilacions. I si ens fixem en la reducció de personal en empreses públiques i fundacions, cal destacar que el total ha estat de 927 llocs de treball.

Augmenten alumnes, es perden mestres

Respecte del personal docent, cal dir que s'ha de tenir en compte que el total d'alumnes ha augmentat per a aquest curs i, per tant, s'hauria hagut d'augmentar la plantilla per mantenir la ràtio. Això ho demostren les mateixes dades oficials del Departament d'Ensenyament, publicades al Diari Oficial de la Generalitat, en què es posa de manifest la pèrdua de 355 places en dos anys. Paral·lelament cal no oblidar l'entrada al sistema educatiu de 21.000 alumnes nous, que haurien significat un increment de 1.993 llocs de treball. El pressupost actual tampoc preveu cap increment de plantilla però, en canvi, hi haurà un augment aproximat de 18.000 alumnes. En quatre anys, el sistema educatiu català ha acollit prop de 100.000 alumnes nous, sense afegir-hi cap docent.

La pèrdua de salut a la sanitat pública

I, és clar, les brutals retallades tenen efectes directes sobre la qualitat del servei que rep la ciutadania. És el cas de les retallades en el pressupost de salut. Ho patim en la supressió de serveis com el tancament de llits, plantes senceres, quiròfans, reducció de llits de cures intensives, del servei d'ambulàncies, de punts d'atenció continuada i urgències, i l'externalització i la privatització de serveis que ara haurem de pagar. Amb menys professionals disminueix inevitablement l'activitat i s'incrementen les llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques, visites a especialistes i metges de família, i proves complementàries, com anàlisis, raigs X, ecografies, TAC, etc. Són faves comptades, la reducció de personal afecta la qualitat assistencial, afavoreix el tracte impersonal i augmenta el risc d'error per la sobrecàrrega de feina per als professionals. Tot plegat, un desgavell. ■

Aquesta imatge, ningú no la vol veure

JUNTS X
AFRICA
CRISI HUMANITÀRIA

FES UN DONATIU

www.juntsXafrica.com

Ajuda a fer desaparèixer aquesta imatge i emporta't regals solidaris dels teus jugadors preferits.

Fam, sequera, malalties, èxode, conflictes humans..., milions de persones estan en risc de mort a la Banya d'Àfrica. **Però, entre tots, podem fer que aquestes imatges comencin a desaparèixer.**

Entra a **juntsXafrica.com**, fes un donatiu i ajuda'ns a començar a esborrar aquesta realitat. L'aportació que hi facis es destinarà íntegrament a projectes d'emergència humanitària de l'ACNUR, la FAO i UNICEF.

A més, podràs participar en el sorteig de **samarretes, pilotes, guants i botes signades pels teus jugadors preferits.**

A favor de:

REFORMA FINANCERA: una oportunitat perduda

El 3 de febrer el Govern de l'Estat va aprovar un nou reial decret sobre el sector financer, amb l'objectiu de sanejar els bancs i caixes perquè tornin a donar finançament a les empreses. S'iniciava així una nova etapa de reestructuració i de noves fusions.

Però, com ha passat des de l'inici de la crisi financera, aquesta reforma no servirà per complir els objectius fixats: tenir entitats més sòlides i recuperar el finançament a empreses i autònoms. Les conseqüències a curt termini seran menys crèdit i menys ocupació.

En primer lloc, el sanejament de les entitats és insuficient per solucionar el forat de la bombolla immobiliària que pateixen bancs i caixes. Les exigències de donar crèdit a les entitats que rebin ajuts públics no deixen de ser més teòriques que reals; per tant, el resultat a curt termini serà menys crèdit per a l'economia productiva.

En segon lloc, la nova reestructuració del sector comportarà una concentració de bancs i caixes en molt poques entitats. També la pràctica desaparició de les caixes d'estalvi tindrà com a conseqüència l'augment de l'exclusió financera d'una part de la població.

La desaparició de les caixes farà augmentar l'exclusió financera d'una part de la població

En tercer lloc, la concentració bancària implicarà una reducció de les plantilles i, per tant, una pèrdua de llocs de treball.

Impunitat

Mentrestant encara no hi ha hagut cap depuració de responsabilitats dels supervisors i gestors que van actuar amb negligència tant abans com durant l'esclat de la crisi. Hem pogut veure com les entitats que han necessitat diner públic mantenen els mateixos directius.

En relació amb les retribucions, tot i que el Reial decret redueix les retribucions dels directius de les entitats que han rebut diner públic, aquesta reducció desapareix en entitats en processos de fusions. Respecte a la

resta d'entitats que no reben ajuts, no es posen límits a les desorbitades retribucions d'alguns dels seus directius. Respecte a l'ocupació, CCOO exigirem, com hem fet fins ara, que en tots els processos de reestructuració hi hagi taules de negociació laboral per evitar ajustos traumàtics, amb mesures voluntàries i de flexibilitat interna per preservar el major nombre de llocs de treball.

Finalment s'ha perdut l'oportunitat de fer una reforma financera profunda perquè bancs i caixes tornin a fer la funció de donar crèdit i finançament a l'economia productiva. ■ **Dolors Llobet**

CCOO és el sindicat més representatiu en els sectors de banca i estalvi des de l'any 1994

En les caixes d'estalvi i les entitats bancàries de tot l'Estat, COMFIA-CCOO és el sindicat majoritari des de les eleccions realitzades l'any 1994, i ha obtingut entorn al 50% de representants escollits i ha aconseguit una diferència de més del 30% respecte a la UGT, que té un 16% de la representativitat.

Aquests resultats avalen el treball sindical i la gran activitat que desenvolupa COMFIA-CCOO en el sector financer: es fa escoltar per defensar la igualtat i la salut laboral; promou iniciatives formatives i un seguit d'accions per defensar l'ocupació; fa front responsablement els processos de fusió i impulsa els de millora de les condicions de treball; ha reduït la jornada laboral; ha aconseguit el dissabte festa; ha defensat els llocs de treball, i ha respost davant la pressió i els nous perfils professionals que imperen en els sectors financers.

Més de la meitat dels delegats i delegades són de CCOO

Al llarg dels cinc processos electorals realitzats a banca i estalvi els anys 1994, 1998, 2002, 2006 i el darrer celebrat a finals del 2010, COMFIA-CCOO en les caixes d'estalvi i entitats bancàries també ha estat el sindicat majoritari en el darrer procés electoral a estalvi i banca, concentrat per sector en un mateix dia. Es van escollir més de 1.000 representants en total, dels quals COMFIA-CCOO en va obtenir 279 en les caixes d'estalvi i 222 en les entitats bancàries.

En el darrer procés electoral en ambdós sectors, COMFIA-CCOO va presentar candidatures en més del 95% d'empreses i sucursals, es van realitzar 113 processos electorals, repartits entre 12 caixes d'estalvi i 20 entitats bancàries, i es va mantenir la majoria en el major nombre d'empreses, i fins i tot es va incrementar el percentatge de representació, tot i que es van escollir menys representants i es van dur a terme menys processos electorals per les fusions d'entitats i la reducció de plantilles que ja ha anat patint el sector financer. ■ **Xavier Ricart**

CCOO continua sent el primer sindicat català

El 31 de desembre del 2011 es va tancar el procés de concentració d'eleccions sindicals a les empreses, i CCOO novament s'ha situat com a primer sindicat de Catalunya. Ja són 34 anys seguits en els quals CCOO és la força més votada als centres de treball catalans.

Aconsegim una representativitat del 42,61%, atès que dels 56.678 delegats i delegades escollits a Catalunya, CCOO n'obté 24.150, uns 785 per sobre del segon sindicat, la UGT, i a molta més distància de forces menys representatives.

El nostre sindicat ha guanyat significativament a la demarcació de Barcelona (amb 18.032 delegats i delegades), on hi ha més volum de delegats i delegades a escollir (un total de 41.849). Pel que fa a sectors, destaca el predomini a la banca i l'estalvi, les universitats, les empreses farmacèutiques, les indústries químiques, les elèctriques o el cava.

Per citar alguns exemples, CCOO obté majoria a empreses industrials com: Magneti Marelli, de Santpedor; Mercedes Benz, d'Esparreguera; Frapè Behr, de Montblanc; Industrial Carrocera Arbuciense, d'Arbúcies; Industrias Murtra, de Granollers; Delphi Diesel Systems, de Sant Cugat, i Sony Europe o Jané, de Palau Solità i Plegamans.

S'han obtingut també bons resultats a: RTVE, de Sant Cugat; Telefònica I+D, de Barcelona; SÍTEL; Vodafone, o el Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC). Guanyem a Círculo de Lectores; el Grup El Punt; la Fundació Intermón; Càritas Diocesana de Barcelona; AUMAR; Autocars Plana, de Tarragona, o Transports Pujol i Pujol, de Lloret de Mar.

A l'Administració, CCOO destaca a: la Generalitat; la Diputació de Girona; els ajuntaments de l'Ametlla del Vallès, Arenys de Mar, Banyoles, la Bisbal d'Empordà, Caldes de Montbui, l'Escala, Sant Adrià de Besòs,

Valls, Vandellòs, el Vendrell, Vilassar de Dalt; els consells comarcals de l'Alt Penedès, o el Baix Llobregat, i l'empresa Barcelona Activa.

Tenim bons resultats al centre de Codorniu, d'Esplugues; el Grup Freixenet; Nestlè Waters España; diferents empreses del sector d'indústries càrnies o de la pesca de Girona; Chupa Chups; Sodexo Espanya; Miquel Alimentació Grup, de Tarragona; Panrico-Donuts, de Santa Perpètua de Mogoda; Sara Lee; Europastry, i Kraft Foods, de Montornès del Vallès.

Al sector del comerç, guanyem a: Würth España, de Palau de Plegamans; ITALCO, de Sant Quirze del Vallès; Cortefiel, de Barcelona; Zara-Girona; el basar Gerplex, d'Esplugues de Llobregat, i Carrefour Market, de la província de Girona. També destaquem als hotels Melià o Palace, de Barcelona; Guitart Central Park, Surf-Mar o Flamingo, de Lloret de Mar; Sorra d'Or, de Malgrat de Mar, o Vil·la Romana, de Salou.

A la sanitat, guanyem a diversos centres de Barcelona, a més de la Corporació de Salut del Maresme i la Selva, o l'Institut Català d'Oncologia, de l'Hospital de Can Ruti, de Badalona. A l'ensenyament, encapçalem les eleccions entre el personal d'Administració i Serveis de la UAB o de la UB, la UOC, l'Institut

Químic de Sarrià, o els col·legis Casp - Sagrat Cor de Jesús o Sant Ignasi, de Barcelona.

Del sector de la neteja, destaquem a: l'empresa MULLOR, de Salt; Licon, de l'Hospital Clínic de Barcelona, o Eulen, de Tarragona. A la construcció guanyem a: COMSA EMTE; Sistemas Técnicos Encofrados, de Parets del Vallès, o AUSA Center, de Manresa. També destaquem a: la tèxtil Nylstar, de Blanes; Torras Papel, de Sarrià de Ter; els Laboratoris Dr. Esteve, de Barcelona; Novartis, de Barberà del Vallès; l'empresa de perfums Antonio Puig, o la Indústria Farmacèutica Almirall, de Sant Andreu de la Barca.

Obtenim victòries al sector de les mútues, i també a Adecco; els centres de Caja Navarra, de Barcelona; el grup assegurador AXA; Carlson Wagonlitt; Cofidis; Certio ITV, de Barcelona, o a empreses relacionades amb la informàtica (IBM Global Services, de Barcelona; Hewlett Packard, de Sant Cugat, o Barcelona Supercomputing Center).

En general, a pesar de la reducció de la població assalariada i del nombre de delegats i delegades a escollir, a conseqüència de la crisi, les dades demostren que CCOO de Catalunya segueix obtenint la confiança de la majoria dels treballadors i treballadores del nostre país. ■

ELECCIONS SINDICALS PER SECTORS A 31 DE DESEMBRE DEL 2011

FEDERACIÓ	DELEGATS	CCOO	%	UGT	USO	CGT	CSC	CSIF	TREB	ALTRES
ACTIVITATS DIVERSES	3.916	1.591	40,63	1.847	151	72	2	4	19	230
AGROALIMENTÀRIA	3.034	1.331	43,87	1.452	70	15	9	0	92	65
FSC	11.991	5.036	42	4.674	273	442	69	207	252	1.038
COMEIA	4.930	2.441	49,51	1.599	31	169	47	71	133	439
CONSTRUCCIÓ-FUSTA	2.352	1.195	50,81	1.041	22	13	1	8	56	16
ENSENYAMENT	4.897	1.449	29,59	1.671	1.216	75	19	57	60	350
FECOHT	7.931	3.129	39,45	3.779	82	66	6	7	260	602
INDÚSTRIA	8.194	3.934	48,01	3.590	195	194	15	23	127	116
EITEOA	5.878	2.870	48,83	2.326	185	121	47	1	254	74
SANITAT	3.555	1.174	33,02	1.386	58	92	12	11	35	787
TOTAL	56.678	24.150	42,61	23.365	2.283	1.259	227	389	1.288	3.717

La crisi econòmica accentua la conflictivitat als centres de treball

La crisi econòmica que estem vivint està afectant de manera molt negativa nombroses empreses del nostre entorn, i fa que molts treballadors i treballadores siguin acomiadats i vegin reduïts els seus sous o empitjorades les condicions del seu lloc de treball.

Gràcies a la pressió sindical s'ha aconseguit un acord històric a Yamaha

A **Spanair**, l'empresa ha anunciat als seus treballadors i treballadores que té uns deutes de gairebé 475 milions d'euros i que si volen cobrar les indemnitzacions per acomiadaments hauran de fer-ho a través del Fons de Garantia Salarial (FOGASA).

El procés afecta més de 2.600 persones, entre treballadors i treballadores fixos en actiu i fixos discontinus o en excedències. CCOO demana que la Generalitat, com a primer accionista de la companyia, s'impliqui en la resolució del conflicte i permeti cobrar els sous que es deuen als treballadors i treballadores. Tanmateix, la situació està pendent del jutjat i de l'administrador concursal.

A **Cubigel Compressors**, de Sant Quirze del Vallès, la continuïtat de l'empresa i dels llocs de treball està en perill. Després del concurs de creditors, de l'expedient de regulació d'ocupació temporal i dels problemes per cobrar l'atur per culpa d'un error burocràtic, els treballadors i treballadores continuen mobilitzant-se per la viabilitat de la factoria.

A **Panrico**, els treballadors i treballadores de la planta de Santa Perpètua de Mogoda han fet vaga perquè l'empresa no els ha augmentat el sou pactat en conveni per a l'any 2010 i no els ha pagat la paga extraordinària del Nadal del 2011. Amb la mediació de la Generalitat es proposen 35 prejubilacions i una retallada dels sous del 25%.

A **Retex**, de Viladecans, dedicada a la fabricació d'armaris per a equipament i material informàtic i electrònic, també s'ha fet vaga per reclamar el pagament dels sous pendents i perquè l'empresa no endarrerixi el pagament de les nòmines.

Els treballadors i treballadores de **Pere Vila Ferros i Aluminis** també tenen problemes per cobrar els sous i les pagues de vacances del 2011, i la direcció de l'empresa no s'ha presentat a la mediació prevista. CCOO demanem que s'aclareixin quins són els seus plans de futur.

A **Yamaha** s'ha arribat a un acord i, després d'un llarg procés de mobilitzacions i lluita, s'ha aconseguit que la multinacional doni continuïtat a la planta de Palau-solità i Plegamans, i pagui indemnitzacions que van entre els 55 i els 80 dies per any treballat.

A l'empresa **Luxiona**, de Canovelles, s'ha presentat un expedient de regulació que afecta 43 persones i que demana la reducció voluntària dels sous entre un 5% i un 15%. Els treballadors i treballadores han convocat diverses assemblees i continuen negociant per arribar a un acord.

A **Hewlett Packard**, de Sant Cugat del Vallès, també s'ha fet vaga perquè la direcció aturi els acomiadaments improcedents i renegocii el Pla d'ocupació que l'empresa ja té en altres països europeus.

El Comitè d'Empresa de la **Fundació Rubricatus**, per la seva banda, també ha convocat diverses mobilitzacions per la falta d'acord amb l'empresa en la negociació de l'expedient de regulació d'ocupació.

A l'empresa **Doga**, en canvi, la situació és lleugerament diferent i s'ha vist com la Inspecció de Treball l'ha sancionada per incomplir els límits de la contractació de treballadors i treballadores d'empreses de treball temporal (ETT).

Però no són només els treballadors i treballadores de les empreses privades els que estan patint la crisi sinó també els de l'Administració. Per això han convocat diverses protestes contra la mort dels drets socials i laborals dels empleats públics catalans. ■ **Marc Contijoch**

Amb la crisi, les empreses es desenten de la prevenció de riscos laborals

Augmenten de manera alarmant els accidents mortals

Un cop analitzades les dades de sinistralitat del 2011, tant pel que fa als accidents com a les malalties professionals, CCOO considera que són dramàticament preocupants.

El sindicat denuncia l'augment alarmant dels accidents de treball mortals, 78 a Catalunya, que suposen 14 accidents més que l'any 2010. I encara és més preocupant si mirem sectors en clar descens d'activitat, com la construcció, o allà on es manté l'ocupació però augmenta la temporalitat, com els serveis i la indústria: en tots aquests casos, els accidents mortals pugen. Quant a les malalties professionals, a Catalunya s'han detectat 3.505 casos el 2011, però encara existeix un subregistre no declarat.

Abaixant la guàrdia

Darrerament hi ha més morositat en el sector dels serveis de prevenció: molts empresaris, com que no els paguen, tampoc reben l'assessorament de qualitat pertinent. D'altra banda, l'últim informe de la Inspecció de Treball (2009) cataloga com a incomplets i escassos els plans de prevenció, les avaluacions de risc i la formació dels treballadors. A més, hi ha pràctiques empresarials fraudulentas que, amb la connivència de les mútues, estan provocant l'ocultació i la subdeclaració d'alguns accidents. Sembla, doncs, que en l'actual situació de crisi, moltes empreses estan abaixant la guàrdia pel que fa a la salut laboral.

Des de CCOO de Catalunya exigim que la

Generalitat desenvolupi el seguiment de l'Estratègia catalana de seguretat i salut, inclosa la figura de l'agent de prevenció territorial. Cal que la Inspecció de Treball coordini els recursos humans i assigni els recursos econòmics necessaris per fer campanyes de lluita contra la sinistralitat, i que la Generalitat augmenti contundentment la seva capacitat sancionadora a les empreses fraudulentas.

Aquest any, des de CCOO s'engegaran campanyes per fer visibles les malalties professionals i prevenir-les a les empreses i per combatre els accidents a la feina, amb el propòsit constant de millorar les condicions de salut dels treballadors i treballadores, sempre comptant amb la seva participació en el procés de la prevenció. ■

La seva connexió fàcil, ràpida i segura amb europa, amb el món.

Barcelona Europa

El Port de Barcelona és un port preparat per al futur. Perquè té una **plataforma de comerç electrònic innovadora, una eina de gestió en línia** que ens permet eliminar el paper i accelerar processos. Perquè **està creixent dia rere dia**, ampliant espais, multiplicant recursos, **generant més i més activitat**. En poques paraules, perquè s'ha convertit en un port amb **més capacitat, flexibilitat i sostenibilitat**. Descobreixi una de les connexions més avançades d'Europa.

Una connexió mai vista

- ◆ El primer port espanyol en tràfic internacional.
- ◆ El port capdavanter de la Mediterrània i del sud d'Europa.
- ◆ El port de creuers núm. 1 d'Europa i el quart del món.
- ◆ El primer port a obtenir la certificació de qualitat ISO 9001.

La Generalitat puja desmesuradament les tarifes del transport públic

S'incrementa el preu dels bitllets més utilitzats mentre es redueixen peatges a determinats vehicles privats

El Govern de la Generalitat de Catalunya ha donat una nova mostra de la seva manca absoluta de sensibilitat social amb l'augment desmesurat de les tarifes del transport públic en un context, a més, de severa crisi econòmica. Al mateix temps, la Generalitat subvenciona —a través de la reducció de peatges— determinats usuaris del vehicle privat, sense cap criteri d'equitat social.

A més, els increments més acusats es donen en els títols més utilitzats, com són la T-10 (amb una pujada del 12%) i la T-50/30 (+10%). Aquests bitllets van suposar el 2010 més del 90% de les validacions. Menció a part mereix el bitllet senzill: ha augmentat un 38%. Aquests augments estan molt per sobre de l'IPC, però també de l'increment salarial acordat en la negociació col·lectiva. Aquesta situació, que es repeteix any rere any, castiga econòmicament aquelles persones que potencialment han de ser les usuàries més regulars del transport públic, els treballadors i les treballadores, i no afavoreix, per tant, el creixement del seu ús.

Això no deixa de ser una situació contradictòria, quan les polítiques oficials són les d'incentivar la mobilitat sostenible, estimular l'ús del transport públic generalitzat per la mobilitat quotidiana per motius laborals i, a la vegada, evidenciar la insostenibilitat d'un model basat en l'ús irracional del vehicle privat.

Com dèiem, la revisió de tarifes per al 2012 aprovada per l'Autoritat del Transport Metropolità (ATM) no bonifica els usuaris més habituals del sistema, perquè els únics bitllets que s'abaixen són la T-Trimestre i la T-Mes, uns títols que utilitza un percentatge d'usuaris que no arriba al 8% (la T-Trimestre només la fa servir el 0,6%). Aquesta dada només s'explica pel gran nombre de viatges que es necessita perquè aquests títols de transport siguin comparables amb les tarifes de la T-10 (57 viatges en el cas de la trimestral i 62 en el bitllet mensual), fet que evidencia la manca d'una política decidida de fidelització dels usuaris més recurrents. Si per anar i tornar de la feina es fan una mitjana de 40 viatges no és possible que la T-Mes només s'amortitzi a partir dels 62. En aquest

sentit, una aposta decidida pel transport públic seria adequar el preu d'aquest títol, fent-lo més competitiu i útil per als treballadors i permetent la fidelització d'aquest col·lectiu que necessita desplaçar-se diàriament al seu lloc de treball.

Nous bitllets

Si una manera d'aconseguir un increment en la quota del transport públic és introduir una tarificació molt més competitiva respecte a l'ús del vehicle privat, CCOO de Catalunya considera necessària la introducció d'una nova modalitat de títols de transport que realment afavoreixin els usuaris, que els permetrien uns avantatges econòmics notables, tal com succeeix a les principals ciutats europees. Alguns d'aquests nous bitllets serien: la T-Laboral, títol unipersonal vinculat a la mobilitat obligada per motius laborals; la T-Anual; la T-Estudiant, per a joves que continuen estudiant un cop finalitzats els estudis obligatoris, o la T-Social, amb tarifes gratuïtes o reduïdes per a les persones majors de 60 anys, discapacitats/ades, aturats/ades, vidus/vídues i altres col·lectius amb rendes baixes.

D'altra banda, CCOO de Catalunya fa anys que reclama com a imprescindible l'aprovació d'una llei de finançament del transport públic —una assignatura pendent de la Llei de mobilitat del 2003— que eviti carregar, any rere any i molt per sobre de l'IPC, els costos sobre els usuaris. Malgrat tot, CCOO considera positiu que l'ATM comenci a plantejar-se un pla d'eficiència amb la finalitat de reordenar serveis, adaptar l'oferta a la demanda real i racionalitzar la despesa, a més de potenciar la lluita contra el frau. Però aquestes mesures s'han d'aplicar a partir d'una anàlisi en profunditat de les repercussions socials que poden tenir aquestes retallades. ■

La reforma laboral afebleix encara més els drets de les dones

CCOO de Catalunya hem commemorat enguany el 8 de Març amb el lema: "Per als nostres drets: culturals, sexuals, laborals, econòmics, democràtics, socials...", tot fent una crida a la lluita per defensar els drets de les dones, que estan sent atacats per les polítiques portades a terme pels governs de CiU a Catalunya i el PP a l'Estat.

L'última escomesa fins ara ha sigut l'aprovació per part del Govern central del Reial decret de la reforma laboral, que dona tot tipus de facilitat a l'empresariat, i que representa un retrocés dels drets col·lectius de les treballadores i els treballadors.

Les dones estem en una situació de segregació, precarietat, discriminació... en el mercat laboral, i estarem més perjudicades si no aturem l'aplicació d'aquesta reforma.

La reforma del mercat de treball permet que l'empresa faci modificacions en les condicions de treball (horari, jornada, torns, mobilitat geogràfica, hores extres amb contracte a temps parcial...), sense cap altra sortida per a la treballadora o el treballador que l'acceptació o l'extinció del contracte amb una indemnització de 20 dies per any treballat. Els diferents usos del temps fan molt difícil que les dones es puguin adaptar a aquests canvis; per tant, ens temem que pot portar a la pèrdua d'ocupació de dones.

Atac a la conciliació

Un altre aspecte que destaquem són les limitacions que posa als drets de conciliació, que majoritàriament són gaudits per dones. D'una banda, elimina i redueix legalment alguns drets i redueix l'efectivitat per gaudir-los; de l'altra, pretén habilitar els convenis perquè limitin l'exercici dels drets de conciliació, i finalment elimina una de les bonificacions que hi havia per mantenir l'ocupació de les dones i la igualtat d'oportunitats.

Les dones de CCOO de Catalunya aquest 8 de Març hem organitzat actes reivindicatius i hem participat en actes unitaris com a mostra del nostre compromís en la lluita pels drets de les dones.

■ Rosa Bofill

Les persones que treballen en el servei domèstic s'integren en el règim general de la Seguretat Social

A partir de l'1 de gener del 2012 s'ha produït la integració de les persones treballadores del servei domèstic en el règim general de la Seguretat Social.

Aquesta mesura, reivindicació històrica de CCOO, suposarà l'equiparació de drets i deures amb la resta de persones

treballadores assalariades, a més de nous requisits de contractació i de relació amb la Seguretat Social.

Entre els canvis més significatius que introdueix la mesura hi ha l'obligació, entre l'1 de gener i el 30 de juny del 2012, de comunicar el canvi en el règim general de la Seguretat Social, l'alta i la cotització, i els conceptes, que sempre seran obligació de la persona empleadora. Si no es comunica, les persones treballadores de manera permanent i exclusiva a una llar passaran automàticament a cotitzar en el règim general a partir de l'1 de juliol. Però qui presti serveis amb caràcter parcial o discontinu per a diverses persones empleadores quedarà fora del sistema a

partir d'aquesta mateixa data, si el 30 de juny no hi ha hagut cap comunicació a la Tresoreria General de la Seguretat Social. S'entén per *servei domèstic* qui realitza tasques domèstiques, té cura o atenció de membres de la família o fa tasques de guarderia, jardineria o conducció de vehicles, excloent les feines fetes mitjançant contractes mercantils o civils o ETT i els professionals de l'atenció a persones amb dependència o les relacions entre familiars o amistosats. En el cas que ocupeu a casa vostra persones del servei domèstic, al web de CCOO de Catalunya trobareu un document amb tota la informació sobre els canvis legislatius en relació amb la contractació de persones treballadores a la llar. ■

Ja n'hi ha prou! Això no és Europa!

El passat 25 de gener la Confederació Europea de Sindicats (CES) va decidir per primer cop a la seva història oposar-se frontalment a un tractat europeu.

Al mateix temps cridava tots els sindicats europeus a la mobilització en el marc d'una jornada d'acció organitzada la vigília de l'aprovació del tractat per part del Consell Europeu, l'1 i 2 de març. L'oposició de la CES mostra el rebuig de 60 milions de treballadores i treballadors organitzats a un text que consagra la degradació econòmica i social d'Europa i converteix la crisi en un pretext per atacar, en la seva essència, el model social europeu.

El Tractat sobre l'estabilitat, la coordinació i la governança en la Unió Econòmica i Monetària és del tot inacceptable per quatre raons de pes. En primer lloc, pel caràcter antidemocràtic amb el qual s'ha elaborat i que esdevé una norma mitjançant els mecanismes de governança que estableix. El nou Tractat suposa una greu pèrdua de sobirania pressupostària, que margina en les seves funcions els parlaments dels estats, però també el mateix Parlament Europeu. Consolida així el poder executiu d'un directori intergovernamental capitanat per Alemanya i França al qual manca qualsevol legitimitat democràtica, i el dota amb instruments que amenacen les competències previstes pel Tractat de Lisboa.

La democràcia al mandat de l'economia financera

En segon lloc, el text eleva a rang politicojurídic les polítiques d'austeritat, ajust pressupostari i reformes estructurals que han condemnat Europa a una recessió sense precedents, i que comportarà per als seus ciutadans més atur, pobresa i desigualtat. El fonamentalisme neoliberal que s'institucionalitza mitjançant el nou tractat internacional és el principal responsable que la crisi hagi passat de l'esfera econòmica i financera a la social i política, deteriorant greument els serveis públics, retallant els drets laborals i convertint el projecte europeu, davant els ciutadans i ciutadanes, en un instrument que sotmet la democràcia al mandat de l'economia financera.

Aquest Tractat és, a més, inacceptable no tan sols pel que diu, sinó pel que obvia. Les prioritats reals, que són el creixement, l'ocupació, l'harmonització fiscal o les polítiques energètiques, industrials i mediambientals que necessita Europa per sortir de la crisi, no en formen part. La fixació en el fet d'aprofitar la situació creada per pressionar a la baixa sobre els salaris, desmantellar la protecció social, flexibilitzar el mercat de treball, privatitzar els serveis públics o individualitzar les relacions laborals té així un

El 29 de febrer la ciutadania va demostrar que no vol aquesta manera de fer Europa

efecte pervers: la renúncia a concentrar els esforços en allò que és realment fonamental i necessari.

La crisi suposa ja per a la ciutadania europea una greu pèrdua de cohesió social, que comporta més desigualtat, més injustícia, i més precarietat. La pèrdua de drets socials i laborals que l'acompanya es tradueix en l'afebliment del marc social de la Unió Europea, que va néixer en el context de la postguerra i que ha estat la clau de l'èxit i de l'acceptació, per part dels treballadors i treballadores, del projecte europeu. La seva subordinació normativa i ideològica als principis econòmics que emanen d'un consens neoliberal ranci i regressiu, és la principal amenaça a la qual s'ha vist sotmesa la Unió Europea des dels seus inicis.

L'Eurobaròmetre de la tardor del 2011 mostra de manera alarmant el rebuig creixent de la ciutadania europea a aquesta manera de fer Europa. Cal que la classe política els escolti. Les mobilitzacions convocades per la CES evidencien que els treballadors i treballadores europeus no permetran que se segresti el projecte que comparteixen per satisfer els interessos d'uns pocs. Cal fer-hi front junts i participar en la lluita comuna contra la idea d'Europa que ens volen imposar. Perquè ja n'hi ha prou! Perquè això no és Europa! ■ Ricard Bellera

29-M vaga general: El Govern del PP impulsa una reforma laboral que alegra els empresaris i els mercats financers

Barcelona, Tarragona, Lleida, Girona, Tortosa i més de 50 ciutats de l'Estat espanyol van viure el 19 de febrer i l'11 de març una allau de manifestacions en contra de la reforma laboral, convocades per CCOO i UGT. Només a Barcelona van ser 400.000 les persones que van omplir els carrers del centre de la ciutat per mostrar el seu rebuig frontal a aquesta reforma per considerar-la injusta amb els treballadors i treballadores, ineficaç per a l'economia i inútil per a l'ocupació. Aquestes mobilitzacions van significar el punt de partida d'una protesta que ha anat creixent amb l'objectiu de tirar enrere la reforma més lesiva pels drets laborals de tota la democràcia i que tindrà el seu punt àlgid el 29 de març amb una vaga general. Aquesta mobilització va significar el punt de partida d'una protesta que ha anat creixent amb l'objectiu de tirar enrere la reforma més lesiva pels drets laborals de tota la democràcia. Milers de delegats i delegades d'ambdós sindicats donaven dies després el seu suport als arguments contra la reforma que exposaven els secretaris generals estatals, Toxo i Méndez, en l'assemblea que va tenir lloc el 23 de febrer al Palau Olímpic de la Vall d'Hebron de Barcelona, i que es va omplir de gom a gom. I el 29 de febrer novament els carrers de les principals ciutats de Catalunya es van tornar a omplir de ciutadans amb el crit de "Ja n'hi ha prou", en el marc d'una jornada d'acció europea convocada per la Confederació Europea de Sindicats (CES).

Les agressions de la reforma

L'acomiadament és ara més fàcil i més barat. Es rebaixa el preu de l'acomiadament improcedent de 45 dies a 33 per any treballat, però en realitat ara la majoria dels acomiadaments seran procedents, ja que s'amplien molt les causes que poden justificar els empresaris. Així la majoria de les indemnitzacions seran de 20 dies. I si és tan fàcil acomiadar, l'atur augmentarà.

L'empresari té tot el poder. La baixada dels ingressos o vendes durant dos trimestres consecutius, encara que l'empresa tingui beneficis, és motiu suficient per rebaixar el sou dels treballadors. I si això passa en un tercer trimestre, directament els pot acomiadar. Però la reforma també recull la possibilitat de fer fora un treballador que en dos mesos hagi tingut dues baixes justificades que sumin 9 dies. A més, l'empresa pot modificar lliurement les condicions de treball com la categoria, l'horari, el salari o el lloc on es treballa. El treballador ha d'escollir entre la imposició o l'acomiadament procedent de 20 dies.

Els expedients de regulació d'ocupació (ERO) tenen via lliure. S'ha eliminat el tràmit de mediació i autorització de l'Administració a aquests expedients i, per tant, les empreses els poden imposar deixant el camí lliure a les deslocalitzacions i als tancaments.

Creix la mobilització per tombar una reforma injusta amb els treballadors i treballadores, ineficaç per a l'economia i inútil per a l'ocupació

La reforma laboral condemna els joves a la precarietat laboral. Aquesta reforma no crearà ocupació, i els joves que vulguin treballar els condemna a salaris baixos, contractes precaris i menys drets. Alguns substituiran els seus pares, amb millors condicions laborals, que hauran estat acomiadats.

No és veritat que la reforma redueixi les modalitats de contractació indefinida, ans al contrari. Es crea un nou contracte indefinit que podran utilitzar el 95% de les empreses, un contracte que és de dubtosa constitucionalitat. Aquest contracte suposa l'acomiadament lliure, perquè es podrà finalitzar durant el primer any sense indemnització per la voluntat exclusiva de l'empresari. A més, s'empitjoren les condicions de les altres modalitats de contractació, com la formació i l'aprenentatge. Aquest aprenentatge es desvincula de la formació del treballador. El contracte a temps parcial també es modifica per permetre fer hores extraordinàries, fet aquest que anima al frau en la concertació de les seves condicions i té efectes en les cotitzacions i les prestacions socials.

Aquesta reforma és un cop frontal a la negociació col·lectiva. L'empresa pot no aplicar el conveni col·lectiu després de dos trimestres de disminució dels ingressos. El conveni d'empresa preval sobre el conveni general, fet que provocarà una rebaixa de les condicions laborals a les petites i mitjanes empreses.

Hi ha alternatives

Per CCOO hi ha alternatives a la precarització del mercat laboral. Cal una reforma fiscal que faci el sistema més just, solidari i redistributiu: controlar el frau fiscal; igualar la tributació de les rendes del treball i del capital; restablir l'impost del patrimoni i el de successions; establir un impost internacional a les operacions especulatives; perseguir l'economia submergida, i eliminar els paradisos fiscals.

Cal una reforma financera en profunditat perquè els poders públics puguin controlar els mercats financers i bancaris per posar-los al servei de l'economia productiva i generadora d'ocupació, i que no siguin únicament una eina d'especulació.

Cal un canvi de model productiu. L'especialització en sectors de poc valor i la competència en salaris baixos i l'acomiadament fàcil és un model condemnat al fracàs, com s'ha demostrat fins ara. Hem d'apostar per la producció d'alt valor afegit, la competitivitat de les empreses, la formació dels treballadors, l'ocupació de qualitat i els salaris dignes.

Cal impulsar polítiques públiques. El desenvolupament de la nostra economia passa per impulsar polítiques públiques i invertir en els serveis públics, en comptes d'aplicar retallades indiscriminades que afecten serveis essencials com la sanitat o l'educació. ■

Sindicats i patronal posaven les bases per crear ocupació i defensar la negociació col·lectiva abans de la reforma

A finals del mes de gener, CCOO i UGT van signar un acord amb la CEOE i la CEPYME que pretenia exigir al Govern del PP que abandonés la idea de regular el mercat de treball unilateralment. Aquest acord, especialment en matèria d'estructura de la negociació col·lectiva, la flexibilitat interna, la inaplicació dels convenis o rendes, garantia l'equilibri entre els interessos de l'empresa i la tutela dels drets dels treballadors, amb un repartiment equitatiu dels esforços per sortir de la crisi, i amb el principal objectiu de crear i mantenir l'ocupació, i guanyar en competitivitat. L'acord, en definitiva, defensava els llocs de treball, enfortia la negociació col·lectiva i el poder contractual del sindicat i revalidava el diàleg i la concertació social. ■

El 2011 acaba amb un 20,5% d'atur i 775.400 persones sense feina a Catalunya

El 40% de les persones aturades tenen més de 45 anys i un 35% fa més d'un any que estan a l'atur.

L'Enquesta de població activa (EPA) per al darrer trimestre del 2011 va deixar una xifra de 775.400 aturats i aturades a Catalunya, cosa que representa un augment de gairebé el 13% respecte a l'any anterior i una taxa d'atur del 20,5%. Pel que fa a la població ocupada, va caure en 126.700 persones respecte al 2010, fins a deixar una taxa d'ocupació del 49,7%.

El quart trimestre del 2011 el nombre de persones assalariades amb contracte indefinit va caure (104.200 persones menys) respecte al trimestre anterior, igual que les temporals (246.000 menys). La temporalitat a Espanya —l'EPA no permet conèixer la dada referent a Catalunya— es va situar en un 25%.

L'impacte de les retallades

El 2011 va ser un any marcat per les contínues retallades, amb les quals tant el Govern espanyol com sobretot el català, pretenen reduir el dèficit públic. Amb les xifres a la mà és evident que aquestes polítiques restrictives, que fan prevaldre l'estalvi i l'ajustament enfront de la inversió i les polítiques socials, en lloc de reactivar l'economia i estimular la demanda i el consum, estan destruint llocs de treball públics (directes i indirectes) a més d'impedir nova contractació i contraure el consum.

Com passa amb les retallades, tampoc les successives modificacions legislatives en l'entorn laboral han ajudat —més aviat al contrari— a crear nous llocs de treball. L'aprovació de la nova reforma laboral no fa sinó agreujar l'escenari. Ja ni tan sols el mateix Govern de Mariano Rajoy defensa que la seva reforma hagi de crear ocupació a curt o a mitjà termini, cosa que ens

© MJ Mora

Les constants retallades han contribuït a la destrucció d'ocupació i a l'augment de l'atur durant el 2011

farà arribar, amb tota probabilitat, a la temuda xifra dels 6 milions d'aturats i aturades a tot l'Estat.

Risc de fractura social

D'altra banda, CCOO ha elaborat un estudi, el Mapa de l'atur a Catalunya 2011, que dibuixa el perfil de l'aturat català com el d'un home, de nacionalitat espanyola, d'entre 30 i 44 anys, amb un nivell d'estudis d'educació general, que prové del sector de serveis i que fa menys de 6 mesos que es troba en situació de desocupació. Aquest estudi mostra com, per primera vegada des del 2009, s'ha reduït, tot i que de manera anecdòtica, el nombre de persones aturades a 5 comarques catalanes (l'Anoia, la Cerdanya, la Garrotxa, el Ripollès i el Solsonès). En aquest sentit, les comarques amb una taxa d'atur més baixa són la Terra Alta, la Cerdanya, el Pallars Sobirà, l'Alta Ribagorça i la Val d'Aran. Per contra, les que tenen un atur més elevat són el Baix Penedès i l'Anoia.

Dues dades significatives de l'informe són la proporció de persones de més de 45 anys que es troben sense feina, el 40%, i de persones que fa més d'un any que estan a l'atur (35%). En ambdós casos es tracta de percentatges molt elevats. Cal recordar que tant l'edat com la durada de l'estada a l'atur són factors que afecten negativament l'ocupabilitat de les persones actives.

Pel que fa a prestacions, la tendència general a Catalunya és, d'una banda, una reducció tant del nombre de persones perceptores de la prestació contributiva com del subsidi per atur i, de l'altra, un increment del nombre de perceptors de la renda activa d'inserció. L'augment de l'atur —i de la seva durada— i el descens de les prestacions i els subsidis alimenten el risc de fractura social a casa nostra. ■

Sobrevisarà la indústria catalana a la crisi?

Catalunya es troba en una conjuntura industrial complexa, arrossegada per la crisi econòmica, que amb la punxada de la bombolla immobiliària, la restricció del crèdit i la caiguda de la demanda interna ha afectat greument empreses i ha conduït a un creixement desbocat de la taxa de desocupació. L'important pes de l'activitat del sector de la construcció és un dels desequilibris que ara passa factura, sobretot pel que fa a la desocupació, ja que afecta moltes petites i mitjanes empreses industrials. Ha estat, però, la restricció del crèdit i la caiguda del poder adquisitiu de les famílies, amb la consegüent contracció de la demanda, el que està exercint la més forta pressió sobre nombroses empreses industrials, que, ja abans de la crisi, es trobaven amb dificultats competitives.

En canvi, hi ha sectors com el de l'energia, l'alimentació i la farmàcia que estan resistint millor l'impacte de la recessió. Alguns segments fins i tot han experimentat creixement, com per exemple el de la gestió de residus, les energies renovables, la potabilització i la distribució d'aigua, i els serveis tecnològics.

La crisi està castigant fortament un teixit industrial que té importants febleses en comparació del d'altres regions industrials d'Europa. L'afebliment al qual es veu sotmès el teixit industrial català per la destrucció d'empreses i l'acomiadament de mà d'obra, junt amb la mala gestió que s'està fent, amb reformes laborals estèrils i sobretot per la manca d'una veritable política industrial, complicarà la seva futura recuperació en el moment en què es donin les condicions de sortida de la crisi. Tot plegat retardarà la recuperació i relegarà la indústria catalana a les darreres posicions en el context de la zona europea. És imprescindible transformar el teixit productiu amb el nou paradigma de la sostenibilitat; impulsar el canvi tecnològic amb les TIC i el canvi de model energètic cap a un altre ús eficient de l'energia, i incrementar la intensitat del coneixement aplicat als processos productius i als serveis.

Apostar per sectors emergents

Ni les reformes del mercat laboral ni els ajustos macroeconòmics ni els límits a l'endeutament són polítiques eficaces per capgirar la situació si no es fa front a les conversions necessàries amb una política

industrial que ajudi les empreses a canviar fent-les més competitives i obertes a mercats exteriors. Cal fer una aposta decidida pels sectors productius emergents que incorporin tecnologia, com per exemple en els serveis urbans (les smart city), que substitueixen matèries primeres en declivi per d'altres de renovables, com el cas de la química verda, l'energia eòlica, que és capdavantera i exportadora, o el cas de l'automòbil, en què la motorització elèctrica obre un ventall d'oportunitats per a la important indústria dels components. També cal apostar per sectors intensius en coneixement, com el de la biomedicina, que es beneficia de la política de clúster junt amb grans hospitals i centres de recerca del nostre país, o que revitalitzen el sector de la construcció, avui paralitzat, mitjançant l'oportunitat de modernitzar i rehabilitar energèticament el parc d'edificis construït. Anàlogament, cal impulsar la indústria del moble i del tèxtil, que pateixen deslocalització, a partir del disseny i de la manufactura amb nous materials i més tecnologia. ■ **José Cachinero**

El nostre país deixa de ser atractiu per a la immigració

Les dades de la memòria de les 44 oficines del CITE a Catalunya el 2011 són un reflex de la realitat de la immigració a Catalunya, sobretot de la situació de crisi econòmica i de l'augment de l'atur entre aquest col·lectiu.

Aquestes dades demostren que Espanya ja no és un país atractiu per als treballadors i treballadores immigrants: el model econòmic que ha funcionat durant una dècada basant-se en la mà d'obra barata, precària i intensiva, ja no funciona.

El 2011, en el conjunt de les oficines del CITE es van rebre 23.241 visites (un 19% menys que l'any anterior), amb 15.842 persones ateses (2.000 menys que el 2010). Aquesta baixada s'explica, en part, pel tancament d'algunes oficines a causa de la retallada per part de les administracions. Però la part important de la baixada té el seu origen en el descens en l'arribada de nous immigrants. Espanya torna a ser un país més d'emigració que d'immigració.

Els tipus de consultes són també un mirall de la crisi i de la situació d'atur que pateix aquest col·lectiu. La majoria estan relacionades amb la dificultat de renovar els permisos de residència

i treball, i amb la dificultat d'aconseguir un contracte de treball per a la regularització a través de l'arrelament social. Un altre indicatiu important és que el 39% dels usuaris estan en situació irregular, el 46% no treballen i el 55% treballa en l'economia submergida. El percentatge de persones que treballa en l'economia submergida és major entre les dones, el 60%, fet que s'explica perquè hi ha més dones que treballen en el servei domèstic. En general entre els usuaris del CITE hi ha més dones (53%) que homes.

La nova situació de la immigració ha promogut una adequació del CITE, que ha introduït nous serveis. Al marge de la seva tasca tradicional, que és l'assessorament legal en estrangeria i també l'acollida juridicolaboral, el CITE comença una nova etapa amb tres serveis d'assessorament nous: la integració del règim especial d'empleades de la llar en el règim general; la mobilitat europea per a la recerca de feina, la xarxa EURES i els recursos sindicals en països de destí, i també la convalidació de l'ESO. Són necessitats que cada vegada es demanen més. ■ **Ghassan Saliba**

CCOO reclama un pla de reactivació econòmica per a les Terres de l'Ebre

Nou de cada deu treballadors de Lear encara no han trobat feina

“Ni sóc prou vell per jubilar-me ni prou jove per treballar”. Així és com se sent Francesc Orobal, extreballador de Lear, de 48 anys, que no ha trobat feina a les Terres de l'Ebre des que ara fa dos anys va tancar la planta de Lear de Tortosa. Com ell, molts treballadors van participar en el Pla social de recol·locació de Lear però han passat dos anys i encara no han aconseguit un lloc de treball. “La situació és crítica perquè el problema és que no hi ha feina al territori”, argumenta el secretari general de CCOO a les Terres de l'Ebre, Josep Casadó.

Un estudi elaborat pel sindicat CCOO ha revelat que un 88,6% dels treballadors de la planta de Lear de Roquetes —nou de cada deu persones— no han trobat feina i ja han deixat de rebre la prestació de l'atur. Aquestes dades han servit al sindicat per recordar que ara fa dos anys, el Govern de la Generalitat de Catalunya es va comprometre a prestar una especial atenció a les Terres de l'Ebre amb l'objectiu de reactivar-ne l'economia i afavorir la implantació de noves empreses i indústries al territori. Passats els dos anys, però, l'única inversió que s'està executant són els 11,1 milions d'euros dels Fons de Reindustrialització aportats per l'Estat espanyol, mentre que la resta d'inversions i infraestructures a què es va comprometre la Generalitat han quedat en paper mullat.

L'oblit de la Generalitat

CCOO ha criticat l'oblit de la Generalitat per les Terres de l'Ebre, que es demostra en la manca tant d'inversió com de planificació en els pressupostos per a aquest 2012, que no inclouen cap partida específica per al seu desenvolupament econòmic. El sindicat, a més, ha denunciat la pèrdua de 588.200 euros dels Fons Europeus d'Adaptació a la Globalització i de Lear que estaven compromesos per ajudar els treballadors de l'empresa, un fet que Casadó ha titllat d'“injustificable”. Per això ha instat el Govern català a reclamar a Lear la seva part i a recompensar els fons europeus perduts. A més a més, CCOO demana al Govern català un pla d'activació econòmica específic per a les Terres de l'Ebre en els pressupostos del 2012 i un pla estratègic amb propostes a mitjà i llarg termini per garantir-ne el futur. “Correm el perill de deixar les Terres de l'Ebre en una situació insostenible i a uns nivells molt pitjors de com estaven abans de l'inici de la crisi”. En aquest sentit, CCOO recorda que les Terres de l'Ebre tenen el percentatge de desocupació més elevat de Catalunya i que en l'últim any s'han registrat 1.500 aturats més i un total de 158 expedients de regulació d'ocupació, 45 més que l'any 2010, que han comportat la pèrdua de 134 llocs de treball fixos al territori a la vegada que han afectat també 1.054 persones, que, per suspensió, han vist reduïdes les seves condicions de treball.

De fet, en els últims cinc anys, les Terres de l'Ebre han patit 413 expedients que han afectat 5.094 persones. ■

Promeses incomplertes

Ara ha fet dos anys del tancament de l'empresa Lear, a Roquetes, que va deixar sense feina més de 500 persones i va accentuar la delicada situació econòmica de les Terres de l'Ebre. Ho vam advertir en aquell moment: la desaparició de Lear, per a les Terres de l'Ebre, era com si tanquessin la Seat i la Nissan juntes, i posava en perill el futur del territori si no s'actuava immediatament per reactivar l'economia. Malauradament, el temps ens ha donat la raó. Les Terres de l'Ebre s'han convertit en el territori de Catalunya on major incidència han tingut la crisi i l'atur. Les grans promeses de la Generalitat no s'han complert i la falta de perspectives laborals que generen les retallades ens situen encara a més distància social de la resta de Catalunya. El deute de l'Administració amb les Terres de l'Ebre és històric i cada període electoral sentim com ens parlen d'una discriminació positiva que mai no es produeix. Ja n'hi ha prou. Les Terres de l'Ebre han tocat fons i, si volem reflatar el territori, cal actuar ja amb un pla d'inversions específic i immediat, destinat al foment de l'economia i l'ocupació a les Terres de l'Ebre, i un pla estratègic, a més llarg termini, que detalli i planifiqui els camins de futur per al territori. Ens van prometre que tindriem un futur millor. On és? ■

Josep Casadó

CCOO contrari al fet que l'Institut Català de la Salut tingui per objectiu el benefici econòmic

Volem un ICS millor per millorar l'assistència sanitària a què tenen dret els ciutadans de Catalunya, dels quals gairebé no es parla en el document lliurat al Parlament

Recentment, el Consell d'Administració de l'Institut Català de la Salut (ICS) va aprovar l'inici del projecte de reformulació de l'ICS. Aquest projecte es va aprovar sobre la base d'un document de 12 pàgines que no concreta res i que es va lliurar als membres del Consell d'Administració dos dies abans de la reunió. Aquest document no pot ser la base per reformar res; el document que realment recull el projecte de reformulació és el que el conseller de Salut va lliurar al Parlament de Catalunya, que diu que és un document intern i que durant molts mesos ha intentat amagar. CCOO va votar en contra del projecte.

Aquest document explica que els objectius de la reforma són: la descentralització, l'autonomia dels centres, més

participació, implicació i coresponsabilització dels professionals, i augmentar l'eficiència i la productivitat.

Després d'algunes afirmacions que no suporten el contrast amb la realitat ("el que és evident és que una empresa de la dimensió que té avui l'ICS és ingovernable"), es proposa la creació d'un hòlding d'empreses en què cada nova estructura tingui personalitat jurídica pròpia i capacitat per establir aliances amb altres empreses públiques o privades. També es dóna la possibilitat que societats limitades amb ànim de lucre formades per professionals participin en la propietat de determinats centres o serveis hospitalaris. Aquestes societats hospitalàries podrien fer activitat privada com a font alternativa d'ingressos. En resum, "el nou model econòmic ha de ser el de l'empresa amb capacitat de vendre la seva activitat, tant a ens públics com privats, tenint com a objectiu empresarial els beneficis en el seu compte de resultats, així com l'equilibri financer".

Tenim alternatives

CCOO tenim alternativa. Compartim els objectius: volem un ICS descentralitzat, en què els centres i serveis tinguin autonomia de gestió i els professionals se sentin coresponsables i copartíps; volem un ICS més productiu i més eficient. Però no per obtenir beneficis; volem un ICS millor per millorar l'assistència sanitària a què tenen dret els ciutadans de Catalunya, dels quals gairebé no es parla en el document lliurat al Parlament. No acceptem la dicotomia que es vol plantejar entre un model burocràtic obsolet i les bondats d'un model competitiu i de mercat en la sanitat pública. Creiem possible un model de gestió pública fort amb un alt grau de descentralització, d'autonomia i de compromís dels professionals amb els resultats de l'empresa.

De fet, amb l'actual marc jurídic, ha estat possible iniciar projectes d'autonomia de gestió a àrees bàsiques de salut amb resultats encoratjadors.

En primer lloc i de manera immediata, és necessari professionalitzar la gestió i donar estabilitat als directius. Sí que és ingovernable una empresa de la dimensió de l'ICS que en 6 anys té 4 directors gerents, dels quals ningú ha conegut els mèrits que tenien per ser nomenats ni els demèrits per ser cessats. Tots els directius de l'ICS han de ser escollits d'acord amb criteris estrictament professionals i han de respondre exclusivament pels seus resultats; per això, és imprescindible que la seva gestió sigui absolutament transparent i que la informació sobre els resultats dels centres i serveis sigui pública. És en un context com aquest, de professionalitat dels gestors, de transparència en la gestió i de publicitat dels resultats, on cobra sentit un alt grau d'autonomia de gestió de tots els centres i serveis de l'ICS. Considerem una bona idea l'existència de consells d'administració dels centres hospitalaris, àmbits de primària o gerències territorials, entesos com a òrgans col·legiats de govern, davant els quals els gerents haurien de donar compte de la seva gestió. Aquests òrgans haurien de ser el que no és ara el Consell d'Administració de l'ICS; és a dir, haurien de tenir capacitat de decisió i una composició plural amb participació de totes les parts implicades: ciutadans, Govern, professionals... Aquest seria un canvi radical que permetria donar estabilitat a la funció gerencial i directiva, i donaria un plus de legitimitat als directius, que facilitaria la col·laboració de tots els professionals, coresponsabilitzant-se dels resultats i participant en les decisions.

Un canvi com aquest, sí que tindria el suport de CCOO. ■ **Juan Antonio Vázquez**

Tarragona acull una jornada sindical sobre l'exposició al soroll

Conscients de la importància del problema del soroll als centres de treball, on a causa de la passivitat d'empresaris, mútues i Administració no es visualitzen els danys que el soroll ocasiona, i a causa també de la complexitat de la seva avaluació, el passat dia 20 de febrer es van presentar a Tarragona diverses propostes per facilitar la participació i la intervenció sindical per avançar en la millora de les condicions de treball i de la salut, jornada en la qual van participar 60 delegats de diversos sectors.

L'acte, que es va fer a la sala d'actes dels Serveis Territorials de Cultura de Tarragona, va constar de dues parts: en la primera, es va parlar pròpiament del soroll, la seva avaluació i els danys que provoca, i en la segona, de la visualització i la compensació dels danys per avançar en la prevenció del soroll. Així, es van presentar una sèrie de materials, moderats per la secretària de Salut Laboral de la Unió Intercomarcal de CCOO de Tarragona, Montse Sanahuja. D'una banda, Maria Menéndez i Sergi Roselló, tècnics del Gabinet Higia de CCOO de Catalunya, van parlar de "Què és

La prevenció dels efectes del soroll a la feina preocupa CCOO

el soroll i els efectes sobre la salut", i, de l'altra, es van presentar tres experiències sindicals: Anna Arroyo, de l'empresa SCA Hygiene; Sergio Martínez, de l'empresa Kellogg's, i Albert Vilarrobi, exdelegat de l'empresa Isogona.

L'experiència d'Euskadi

La segona part de la jornada va consistir en la conferència de Jesús Uzkudun, secretari de Salut Laboral de CCOO d'Euskadi, qui va parlar de l'experiència que han desenvolupat durant anys en campanyes pel reconeixement i la visualització de les hipoacúsies. Va tractar de com la intervenció per la indemnització dels afectats ha estat el pas que ha obert camí cap a la visualització i el reconeixement dels danys, cap a fer visible l'invisible i, per tant, també cap a la prevenció.

Finalment, l'acte el va cloure el secretari general de la Unió Intercomarcal de CCOO de Tarragona, Jaume Pros. ■

Diputació de Barcelona

**[bons serveis per als ajuntaments
més benestar per a la ciutadania]**

Treballem per garantir uns serveis municipals de qualitat als 311 municipis de la província, del més gran al més petit.

www.diba.cat

**Diputació
Barcelona**

La indústria del metall tindrà un àmbit autonòmic de negociació col·lectiva

Amb aquest acord, les dues parts deixen clara la seva posició contrària a la individualització de la negociació col·lectiva

El sector de la indústria del metall a Catalunya tindrà a partir d'ara un àmbit de negociació autonòmic, en el qual es durà a terme la negociació d'un conveni general del metall a Catalunya. Així ho han acordat la Federació d'Indústria de CCOO, la Federació Nacional d'Indústria MCA-UGT i la Unió Metal·lúrgica de Catalunya, que està formada per les quatre patronals provincials del sector (UPM, APEMTA, FEGMETALL i FEMEL), que el passat 21 de febrer van signar un acord per constituir la comissió negociadora que haurà de desenvolupar aquest àmbit autonòmic de negociació, en el marc del que estableix l'acord estatal sobre l'estructura de la negociació col·lectiva en el sector del metall.

La consecució d'aquest acord és molt important per a la Federació d'Indústria de CCOO, ja que implica l'obertura d'un nou marc de relacions laborals en el sector del metall, que permetrà avançar cap a l'homogeneïtzació de les condicions laborals i econòmiques de tots els metal·lúrgics i metal·lúrgiques de Catalunya, una reivindicació històrica i estratègica d'aquest sindicat. A més, també afavorirà un millor posicionament de les empreses per competir en un mercat global.

Fins ara, la negociació col·lectiva en el sector del metall a Catalunya s'articulava en l'àmbit provincial, amb quatre convenis sectorials, cadascun amb les seves especificitats pròpies, tot i que ja s'havien fet alguns passos per igualar les condicions en certes matèries, gràcies a les comissions paritàries de treball en els àmbits d'igualtat, formació i seguretat i prevenció.

Un acord que va en direcció contrària al que marca la reforma laboral

La Federació d'Indústria de CCOO de Catalunya posa en relleu la importància de la vertebració de la negociació col·lectiva del metall a Catalunya, un dels sectors industrials amb més pes en l'economia del país, ja que, amb aquest acord, sindicats i patronal han assolit un pacte en el sector que va en direcció contrària del que estableix la reforma laboral aprovada pel Govern del PP, que dóna prioritat als convenis d'empresa per sobre dels convenis sectorials i dóna més poder als empresaris a l'hora de modificar les condicions laborals dels treballadors i treballadores.

Per al secretari general de la Federació d'Indústria, Javier Pacheco, "aquest acord llança un missatge clar al Govern per rectificar la reforma laboral. Els agents socials més representatius d'un dels convenis més importants del país tenim clar que la negociació en el marc sectorial vertebrarà millor les relacions entre treballadors i empreses, i així ho hem confirmat amb la signatura d'aquest acord".

Amb aquest acord, les dues parts deixen clara la seva posició contrària a la individualització de la negociació col·lectiva. Per CCOO això és fonamental per afrontar una reforma que deixa els treballadors i treballadores en una situació de desprotecció davant una discrecionalitat creixent que aquesta contrareforma dóna a les empreses a l'hora de negociar i modificar les condicions laborals de les seves plantilles.

© MJ Mora

Capacitat per adaptar-se a la situació actual

En el marc d'aquest acord, patronal i sindicats també han assolit un pacte en matèria salarial per incrementar un 2% el salari conveni del sector del metall per al 2012 a les tres províncies que tenen vigent el seu conveni (Barcelona, Tarragona i Girona), amb les especificacions i característiques pròpies de cada un dels convenis. Tenint en compte aquest increment, a mitjan mes de febrer les comissions negociadores respectives han signat les taules i els annexos salarials dels convenis del metall de Barcelona, Tarragona i Girona.

Aquest pacte salarial demostra la capacitat i la voluntat de les parts per adaptar la negociació col·lectiva a la situació actual, i garanteix la legitimitat del compliment d'allò acordat al final de la vigència dels convenis. Per tant, aquest acord hauria de posar fi als possibles conflictes jurídics i sindicals per inaplicació salarial dels convenis que es podrien haver generat en cas de no haver arribat a aquest pacte. ■

Signat el nou Pacte social per a la ciutadania de Lleida

El passat 13 de desembre, a la Paeria de Lleida, l'Ajuntament, CCOO i UGT vam signar el Pacte social per a la ciutadania de Lleida 2011-2015.

Es referma d'aquesta manera la voluntat de les parts de continuar comptant amb un instrument que millori la vida social lleidatana. La raó de ser d'aquest nou Pacte és l'obtenció del salari diferit i una ciutat socialment més justa.

En el preàmbul declarem que "el Pacte posa de manifest la importància de la contribució dels sindicats en la promoció i la defensa dels interessos dels treballadors i treballadores, com a ciutadans i ciutadanes de Lleida, i d'aquells col·lectius que tenen unes majors dificultats d'integració social", que és la base sobre la qual es manté el nostre compromís. La nostra col·laboració en la promoció i la defensa dels interessos dels treballadors i treballadores ha fructificat en un bon nombre de projectes concrets en àmbits tan diversos com la formació, la mobilitat, l'educació, el medi ambient, el transport públic, els drets de ciutadania, l'habitatge i la cultura. Algunes d'aquestes iniciatives són de gran envergadura, d'altres són petites actuacions, però que resulten tan necessàries com els grans projectes. L'objectiu de totes aquestes mesures és aconseguir que la nostra ciutat sigui equitativa i cohesionada socialment.

El Pacte social per a la ciutadania 2011-2015 incideix en les àrees dels pactes anteriors i aprofundeix i amplia les actuacions per contribuir a donar resposta als problemes de la ciutadania des de la participació i la solidaritat. D'aquesta nova edició, en destaca el foment de la formació i l'ocupació per als joves aturats de la ciutat a través de l'activació de polítiques d'ocupació local i plans d'ocupació. Un altre punt important del Pacte és la mobilitat: el Pacte pretén aconseguir un desenvolupament més sostenible.

Quant al medi ambient, un altre dels temes de què tracta el Pacte, es volen garantir els estàndards de qualitat ambiental i el valor econòmic afegit a través de més horts urbans i de la prevenció de la contaminació lluminosa.

Permuta dels locals sindicals

El Pacte parla també dels locals sindicals. La Paeria manté el compromís d'activar la permuta de l'edifici que actualment ocupen els sindicats. Aquest compromís s'ha de materialitzar enguany perquè durant aquest mandat municipal es pugui fer efectiva la construcció del nou edifici i es cerqui la millor manera de treure rendibilitat a l'edifici actual, que serà propietat de l'Ajuntament.

A CCOO valorem positivament els pactes socials per a la ciutadania de Lleida perquè han demostrat ser una eina útil al servei dels lleidatans i lleidatanes, i també la generositat amb què l'Ajuntament ha acollit la proposta sindical. És evident la limitació que en determinades actuacions es té des de l'àmbit municipal, ja que en ocasions aquestes sobrepassen les seves responsabilitats i possibilitats. Però no hi ha dubte que el Pacte té una incidència directa en la vida de la ciutadania.

El Pacte, el van signar, Josep M. Baiget, en aquell moment secretari general de CCOO de les Terres de Lleida; Àngel Ros, alcalde de Lleida, i Rosa Palau, secretària general de la UGT de Lleida. El dos secretaris generals dels sindicats van estar acompanyats pels secretaris generals de CCOO i UGT de Catalunya, Joan Carles Gallego i Josep M. Álvarez, respectivament.

Teniu a la vostra disposició el text complet del Pacte social per a la ciutadania de Lleida 2011-2015 al nostre web de CCOO de les terres de Lleida www.ccoo.cat/lleida. ■

Nous projectes per reactivar l'economia i l'ocupació a les comarques del Bages i el Berguedà

Donar una sortida a uns recursos existents que actualment no s'exploten, amb la finalitat de donar-los un nou ús i establir un nou model industrial que permeti crear nova ocupació i esdevingui un motor de l'economia a les comarques del Bages i el Berguedà, una zona que passa per hores baixes des del punt de vista industrial. Aquest és l'objectiu que tenen en comú dos projectes que CCOO valora positivament per l'impacte que poden tenir per a la reactivació econòmica de la zona i que, alhora, tenen un valor ambiental afegit, una qüestió molt important per a aquest sindicat.

Les dues comarques tenen una llarga tradició minera, activitat que ha contribuït a fer de motor del desenvolupament econòmic i social de la zona, i que ha arribat a ocupar, al llarg dels anys, desenes de milers de persones. Actualment, però, només es manté l'activitat extractiva a la conca potàssica del Bages, ja que al desembre del 2007 va tancar l'última gran explotació carbonífera catalana, de manera que es posava punt i final a 150 anys d'història de la mineria del carbó a la comarca del Berguedà. Precisament de la fi d'aquesta activitat neix un projecte per a la possible reconversió de la central tèrmica de Cercs, arran del seu tancament, en una planta de biomassa forestal.

Una aposta per les energies renovables

CCOO valora positivament les potencialitats d'aquest projecte, ja que es podrien aprofitar les instal·lacions i la infraestructura elèctrica existents a l'antiga central tèrmica, i la disponibilitat de la gran massa boscosa que cobreix la comarca (alguns estudis parlen de 21.000 hectàrees explotables), per mantenir bona part de la producció, sense pràcticament emissions de gasos d'efecte d'hivernacle.

L'aprofitament de la biomassa forestal per a usos elèctrics pot arribar a crear fins a 20 llocs de treball per cada MW instal·lat, cosa que permetria reubicar part dels companys de l'antiga tèrmica i, fins i tot, es podrien realitzar noves contractacions.

L'aprofitament de la sal de les terreres de potassa pot incentivar el desenvolupament d'una indústria química al Bages

A més a més, la gestió integral del bosc que se'n derivaria també pot comportar avantatges clars en la prevenció d'incendis a la zona i esdevenir un element dinamitzador del medi forestal.

D'altra banda, el Pla d'energia de Catalunya vigent preveu que la biomassa ha de multiplicar la seva presència per 100. Per tant, CCOO reivindica que els responsables de la política industrial catalana s'impliquin en l'impuls d'una planta de biomassa a Cercs. CCOO considera que es necessària la col·laboració entre les administracions i el compromís d'inversions per part de l'Estat en un projecte concret que valori els diferents aprofitaments de la fusta (generació elèctrica, fabricació de biocombustibles o aportació de calor residual) per facilitar-ne la viabilitat.

Nous usos industrials per a la sal de les terreres de potassa

CCOO també veu positivament el projecte Phoenix de l'empresa Iberpotash, filial espanyola del grup químic israelià ICL, que explota les principals mines de potassa de les poblacions de Súrria i Sallent. En el marc d'aquest projecte, Iberpotash crearà una nova planta a Súrria per tractar la sal (clorur sòdic) que s'acumula a les terreres, com a conseqüència de l'extracció de la potassa, per donar-hi una utilitat industrial. Això permetria incentivar el desenvolupament d'una indústria química a la comarca.

Aquesta nova planta, que serà la més avançada tecnològicament en el món en la seva especialitat, estarà en funcionament en dos anys i permetrà a la multinacional obrir noves línies de negoci i obrir nous mercats per vendre els productes derivats d'aquest tractament, com la sal vacuum i la potassa industrial, dels quals se'n poden desenvolupar d'altres. A més a més, el tractament del clorur sòdic permetrà reduir el consum d'aigua del riu, entre altres millores ambientals.

Es preveu que les tasques de muntatge de la nova planta, que es basarà en criteris de sostenibilitat econòmica i ambiental, generaran uns 150 llocs de treball indirectes, a més de 32 places directes a les noves instal·lacions.

Aquests dos projectes impliquen avenços ambientals, econòmics i socials que podrien situar les comarques del Bages i del Berguedà com un referent per al canvi de model que Catalunya necessita davant l'actual situació de crisi severa. ■ **Meritxell Arcos**

Fins i tot en temps de crisi es troben oportunitats, com a Fiberpachs, de l'Alt Penedès

Diuen els més optimistes que fins i tot en temps de crisi es pot créixer o que en situacions com la que patim actualment també es poden presentar oportunitats. Aquesta reflexió encaixa perfectament en el cas dels companys de la secció sindical de Fiberpachs i, especialment, del seu secretari general, Àngel Lumbreras. Després de moltes dificultats, CCOO va guanyar les eleccions sindicals al novembre del 2007, en les quals va obtenir 5 de 9 delegats elegibles, tenint en compte fins i tot que es va haver de registrar la candidatura al Departament de Treball, per por que l'empresa la desfés amortitzant llocs de treball, entre ells els candidats, per la via ràpida.

A partir d'aquí, el Comitè està fent front, en aquest mandat, a diferents expedients de regulació i al degoteig d'acomiadaments individuals, tot i que l'empresa al·lega la seva viabilitat. Anys difícils a l'empresa que s'han trobat amb l'actitud responsable i honesta del Comitè, que ha fet front a la situació prenent decisions difícils i impopulars en molts casos. Segurament l'honestetat i el sacrifici els han mantingut dempeus.

La recompensa

Hi ha hagut recompensa. El passat mes de gener CCOO guanya de nou les eleccions sindicals a Fiberpachs, en què obté 7 representants de 9, de manera que augmenta i consolida la majoria.

Jordi Barra, en el seu llibre *Ètica i valors del sindicalisme*, diu que "la tenacitat, la constància, la perseverança, l'esforç i la responsabilitat no solament són paraules boniques... Ben combinades, són d'una gran eficàcia. Són a les nostres mans, tot depèn del seu ús".

El bon ús d'aquests valors ha portat aquest magnífic resultat electoral a Fiberpachs i a altres empreses. Per això, des de la Federació d'Indústries Tèxtils, Químiques i Afins de l'Alt Penedès - Garraf volem donar l'enhorabona a aquells que s'ho han treballat durant aquests difícils quatre anys i en especial al company Lumbreras, que ens ha demostrat que fins i tot en temps de crisi es troben oportunitats. ■

el servei assegurador de

Contracta ara la teva assegurança de **vida** o de **llar** i aconsegueix **6 Mesos Gratis**

Informa't a la teva delegació o al telèfon **901 500 400**

El Govern de CiU vol dilapidar el model públic de les escoles bressol de Barcelona

La posició de l'equip de govern de l'Ajuntament de Barcelona té la ferma oposició dels professionals que treballen a les escoles, dels sindicats, de la comunitat educativa, del moviment veïnal, de la FAPC i dels grups polítics de l'oposició.

És reconegut que els primers anys de vida són fonamentals en el desenvolupament posterior de les persones i, en conseqüència, que invertir en l'educació de la petita infància és cabdal per garantir una societat futura més equilibrada socialment. Barcelona ha anat construint durant els últims trenta anys una xarxa d'escoles bressol municipals de qualitat, que són referencials en la comunitat educativa. Quan diem que és un model educatiu de qualitat, parlem de recursos humans i econòmics adients, de formació i de treball en xarxa, de diversitat cultural i cohesió social, de conciliació i diàleg amb les famílies, i d'un projecte educatiu compartit que parteix del respecte i les potencialitats de cada infant, de cura i afecte, d'acompanyament i observació, de detecció precoç de dificultats...

Privatització

Actualment, el Govern municipal de CiU pretén dilapidar aquest model d'escola bressol pública: d'una banda, introduint una doble xarxa amb la privatització de tres escoles (de moment); de l'altra, minvant els recursos econòmics i de personal alhora que augmentant la ràtio d'infants (està en perill la feina d'unes 250 treballadores de suport educatiu). Amb aquestes mesures, aprovades per la Comissió de Govern Municipal, es fa inviable portar a terme els projectes educatius a cadascuna de les escoles. S'escurça un model d'escola bressol pública de qualitat fins a convertir-lo en assistencial. Aquí rau la política educativa en el 0-3 del Govern de CiU. Política que contradiu les lleis educatives del país i la mateixa carta municipal. I mesures que tenen la ferma oposició dels professionals que treballen a les escoles, dels sindicats, de la comunitat educativa, del moviment veïnal, de la FAPC i dels grups polítics de l'oposició. Conjuntament, i des de la Plataforma 0-3, estem realitzant tota una sèrie de mobilitzacions per fer palès el nostre rebuig a les propostes del consistori barceloní.

La crisi com a argument tampoc és creïble. Primer, perquè l'Ajuntament de Barcelona dedica només l'1,1% de la seva despesa corrent a les escoles bressol (l'Observatori del Món Local de la Diputació de Barcelona recomana com a despesa òptima

© MJ Mora

El Govern municipal de CiU pretén dilapidar el model d'escola bressol pública de Barcelona: d'una banda, introduint una doble xarxa amb la privatització de tres escoles i, de l'altra, minvant els recursos econòmics i de personal alhora que augmentant la ràtio d'infants

un 3,4%). Segon, perquè les mesures que proposa no responen ni a una planificació per estendre l'oferta de places ni quantifica l'impacte en el pressupost global i en el preu unitari de la plaça d'escola bressol.

L'Ajuntament s'ha de comprometre a exigir els diners que li deu la Generalitat i a demanar-li que mantingui els diners que dedica a les escoles bressol (si no els posa la Generalitat ho acabaran pagant les famílies). Si l'Administració vol vetllar per les famílies que no han obtingut una plaça a les escoles bressol públiques (47% de sol·licitants) la seva obligació és elaborar un nou pacte per estendre la xarxa d'escoles bressol públiques a la ciutat. Barcelona, la petita infància i les treballadores i els treballadors ens hi juguem molt. ■ **Joan Medina Rodríguez**

CCOO de Catalunya celebra la 2a Jornada de Xarxes Socials

CCOO ha celebrat la 2a Jornada de Xarxes Socials de CCOO de Catalunya, en què van assistir sindicalistes de CCOO, especialment els que formen part del grup de ciberactivistes que estan promovent la utilització de les xarxes socials en el dia a dia de l'activitat del sindicat. La jornada va comptar amb la participació de Vicent Partal, director de *Vilaweb*, que ja ens va acompanyar en la primera jornada de fa dos anys i amb qui vam comentar tot el que ha passat últimament, i com les xarxes socials són cada cop més part de la nostra quotidianitat.

Partal va explicar que la Primavera Àrab, el 15-M, la mort de Bin Laden, són alguns exemples d'esdeveniments que no s'entendrien al marge de les xarxes socials, i que ens posen davant d'un nou model de comunicació en què la informació es difon a mesura que es produeixen els fets, sense donar temps a madurar discursos oficials. Qui primer informa controla el sentit del missatge. Segons Partal, el 15-M va ser trencador perquè va proposar un model sense portaveus, on tots som agents de la informació, ja que en generem o ens hi posicionem, un model sense intermediaris. Això ens porta necessàriament a una veritable reconversió industrial dels mitjans de comunicació. La informació deixa de ser un producte que elaboren els mitjans i que ens és servit de manera unidireccional per convertir-se en una realitat multiagent on tots som protagonistes del fet informatiu. Però les xarxes socials no representen només un nou model de comunicació entre les persones, representen també un nou model de relació de les persones amb la informació. Tenen un gran impacte en les organitzacions. Ja no som una part d'aquestes, cada individu som l'organització i se'ns percep com a portaveus. Això requereix més responsabilitat individual i més confiança d'aquesta en els seus membres.

El mòbil, la màquina d'Internet

El mòbil s'està convertint en la "màquina d'Internet" en detriment del PC. Les estadístiques situen el 61% de les llars espanyoles amb connexió a Internet, mentre que el 92% dels usuaris disposen de telèfon mòbil. De fet, aviat tots els mòbils disposaran de connexió a Internet. I si amb l'actual nivell de connexió a la xarxa estan succeint tantes coses, què passarà quan tota la població, del nostre país o de la societat occidental, estigui permanentment connectada a Internet? Sens dubte, això tindrà importants efectes en termes de participació, democràcia i acció política. Les organitzacions ens hem de preparar per a un possible món sense mitjans i amb el 100% de la població connectada. ■

Carles Garcia

Experiències a la xarxa: el ciberactivisme

En els últims mesos, des de CCOO de Catalunya hem intensificat la nostra presència i el nostre treball a les xarxes socials. Entenem que des de la xarxa també es pot fer una tasca complementària a l'acció sindical als centres de treball, portant directament la informació a les persones que ens segueixen tant a Twitter com a Facebook, per donar, així, nous canals de participació a la ciutadania en general i a l'afiliació de CCOO en particular.

En aquest sentit, volem posar en relleu algunes experiències que s'han dut a terme en els darrers mesos per tal que vegeu les potencialitats d'aquest tipus de treball en xarxa, on tots i totes podem aportar el nostre petit (o gran) gra de sorra:

Els companys i companyes de la Federació d'Ensenyament van fer una acció a Twitter el mateix dia que la consellera presentava els pressupostos del 2012 del Departament al Parlament de Catalunya. Des del dia anterior es van anar enviant *tweets* als portaveus dels diferents grups parlamentaris amb preguntes i inquietuds per anar preparant "el terreny", utilitzant el *hashtag* #educACCIO, amb una bona acollida tant pel que fa al seguiment com al nivell de respostes. Durant la compareixença en comissió dos companys de la Federació van ser-hi presents, per explicar des de dins què passava. Valorem que la nostra acció prèvia, com també durant la compareixença, va servir per visualitzar les retallades. Una cosa semblant es va fer el dia del debat i l'aprovació en ple dels pressupostos de la Generalitat del 2012.

L'assemblea amb Toxo al Baix Llobregat es va retransmetre en directe pel nostre web i al mateix temps vam incentivar la participació dels ciberactivistes per tal que n'expliquessin el desenvolupament. Així, es va multiplicar la repercussió fora de les parets de l'abarrota sala d'actes de CCOO a Cornellà.

Mobilitzacions contra la reforma laboral i les retallades (#reformalaboral, #prouretallades): hem iniciat un camí sense retorn en el desenvolupament de les manifestacions i/o accions. A partir d'ara tothom amb un *smartphone* es converteix en corresponsal i via Twitter o Facebook pot explicar com es desenvolupa l'acció, pujar fotografies, opinar... Des de la coordinació de xarxes socials de CCOO de Catalunya incentivem això, i, en la mesura del possible, ordenem tota la informació en temps real perquè, ja sigui seguint la nostra pàgina a Facebook o bé el nostre perfil a Twitter, es pugui tenir una visió global del que està passant. ■ **Miquel Puente**

Lluita Obrera canvia la periodicitat i l'extensió

Amb el canvi d'any hem fet també algunes variacions en la publicació del sindicat en format paper *Lluita Obrera*. Haureu comprovat que la revista ha passat de tenir 20 pàgines a tenir-ne 32. La raó és que CCOO de Catalunya ha decidit eliminar totes les publicacions en paper, les territorials i les sectorials, per tal de reduir d'una manera molt important la despesa que suposava la realització de totes aquestes publicacions. L'augment de les 12 pàgines té com a objectiu recollir aquelles informacions més destacades que hagin tingut lloc arreu de Catalunya, perquè l'afiliat i l'afiliada tingui una visió global i ajustada de l'activitat laboral i social del nostre sindicat. Al mateix temps, s'estan potenciant les publicacions digitals, que arribaran a tots aquells afiliats i afiliades que hàgim aportat el vostre correu electrònic al sindicat. Animem a tots aquells que encara no ho heu fet a fer-nos arribar la vostra adreça electrònica. Un sistema de subscripcions us permetrà escollir aquelles publicacions que voleu rebre i aquelles que no. Aquest és també un pas endavant cap a la utilització de les noves tecnologies en la comunicació del sindicat amb la seva afiliació.

Periodicitat trimestral

També s'ha produït un canvi en la periodicitat de *Lluita Obrera*, que ara passa de 5 números anuals a 4 i, per tant, serà trimestral. Aquest és un altre aspecte molt important de reducció de despesa en un moment en què els ajustos pressupostaris estan a l'ordre del dia. Sens dubte, la tendència serà, en un futur no gaire llunyà, anar reduint la utilització del suport paper en les comunicacions amb els nostres afiliats i afiliades per anar utilitzant cada cop més la comunicació digital. Aquest pas, però, encara no es pot fer, ja que avui dia podríem deixar sense cap tipus de lligam informatiu una part important del nostre actiu d'afiliats i afiliades que encara no tenen connexió a la xarxa d'Internet, no tenen correu electrònic o simplement no ens l'han donat. Esperem que aquests canvis tinguin la vostra aprovació i que serveixin per anar millorant la comunicació entre el sindicat i els seus afiliats i afiliades, sense oblidar mai que la pota fonamental de la comunicació de CCOO és el contacte directe dels seus 25.000 delegats i delegades amb els treballadors i les treballadores als centres de treball. ■

Segueix-nos al **twitter**
@ccoocatalunya

CCOO

Quota d'afiliació a CCOO per a l'any 2012

Afiliar-te a CCOO és un acte voluntari que com a treballador o treballadora has realitzat per tenir dret a participar i a ser informat de les decisions del sindicat. Et permet rebre assessorament sindical i tècnic sobre qualsevol tipus de problema professional o sindical que t'afecti i beneficiar-te de tot tipus de serveis culturals, socials, etc.

Però què fem a CCOO amb els diners que formen part de la teva quota?

A CCOO de Catalunya t'assessorem sobre convenis, salaris, liquidacions, contractes, quitances, jornada laboral, horaris, etc. A més, també et podem ajudar en temes relacionats amb la salut laboral, el medi ambient, la mobilitat, o oferir-te cursos de formació professional gratuïts. Si et trobes a l'atur, ets dona, jove, autònom dependent o treballador estranger també et podem donar informació i assessorament relacionats amb els teus problemes específics.

Part dels diners de les quotes de les persones afiliades es destinen també a la negociació de convenis col·lectius com a instrument clau per defensar els treballadors i treballadores.

A banda, també dediquem els recursos a fer propostes que van més enllà de l'empresa i que fan referència a l'accés a l'habitatge, l'educació, les pensions, la salut, etc., ja que també formen part de les condicions laborals i socials de les persones. ■ **Marc Contijoch**

Quota 2012

L'evolució de l'IPC fa preveure un increment al final de l'any superior al 2,5%, però davant la situació econòmica general caracteritzada per la persistència de la crisi, per a l'exercici econòmic 2012, el Consell Confederal estima convenient que el conjunt de l'organització faci un esforç i, per tant, s'incrementi la quota general en 25 cèntims (2,30%) i la quota especial en 10 cèntims (1,52%), i es mantingui l'import de la quota reduïda.

Així, per al 2012, la quota d'afiliació, depenent de la situació laboral de les persones afiliades, serà la següent:

General: 11,10 euros

Jubilats o jubilades:

- pensió de més de 8.400 euros bruts anuals: 6,70 euros
- pensió de menys de 8.400 euros bruts anuals: 5,50 euros

Aturats o aturades:

- amb prestació contributiva: 6,70 euros
- amb situació de subsidi / sense subsidi: 5,50 euros

Temporals:

- eventuais del camp: 6,70 euros
- treball a temps parcial: 6,70 euros
- fixos discontinus: 6,70 euros

Acció Jove:

Joves, menors de 30 anys, a la recerca de la primera ocupació: 1,65 euros

La quota d'afiliació cobreix una pòlissa col·lectiva de nou mil euros (9.000 €) en cas de mort per qualsevol tipus d'accident a l'afiliat o afiliada amb una antiguitat mínima d'un any i que està al corrent de pagament.

Per accedir a qualsevol quota inferior a la general, cal presentar la documentació que acrediti la situació laboral de la persona afiliada, i es farà efectiva a partir d'aquesta comunicació.

La quota sindical es considera despesa deduïble a l'efecte de l'impost sobre la renda de les persones físiques (IRPF). Per justificar-la, cal conservar els rebuts pagats o els fulls de nòmina. ■

LA FRASE **Albert Einstein, científic nascut a Alemanya i nacionalitzat nord-americà (1879-1955) :**

“En els moments de crisi, tan sols la imaginació és més important que el coneixement.”

JUSTÍCIA

Acte en suport a Garzón i les víctimes del franquisme

CCOO de Catalunya va acollir un acte multitudinari i emotiu en el qual es reclamava justícia per a les víctimes de la repressió franquista i també per al jutge Garzón, processat per començar una investigació sobre els crims del franquisme. Les entitats convocants de l'acte, que portava per títol “Contra la impunitat del franquisme. Contra la corrupció”, volien d'aquesta manera denunciar la persecució política i judicial contra Baltasar Garzón, així com la impunitat en què encara avui perviuen els crims comesos a l'emparr de la dictadura franquista. Els convocants van recordar que examinar públicament els crims del franquisme contra els defensors del legítim règim republicà, fer justícia i reparar el dany a les víctimes, no només no és un delictes, sinó que és del tot imprescindible. ■

REFLEXIÓ

Enemics

Les imatges de la policia colpejant brutalment els joves estudiants valencians de l'IES Lluís Vives, que protestaven per les retallades en calefacció, ens donen la pista de per on van els trets en cas que les protestes contra les retallades socials i laborals vagin creixent al nostre país. I, de fet, és el que toca i el que acabarà passant, no ens podem quedar encreuats de braços davant tantes agressions. El cap de la policia valenciana va deixar clar que al davant tenien enemics. Enemics? Uns quants nanos amb llibres i motxilles, són enemics? I treballadors que protesten pels seus llocs de treball, són enemics? I els pensionistes que reclamen que no es tanquin els ambulatoris, són enemics? Les retallades en sanitat, educació, serveis socials, drets laborals i socials han de tenir resposta al carrer. Però també hem de tenir present que tant el PP com CiU tenen clar que una de les partides que no retallaran són les dels antiavalots. Ja ho deia aquell: “Si avui no inverteixes en educació, demà hauràs d'invertir en policia”. ■

SOCIETAT

Ja es recullen les signatures de la ILP hipotecària

La iniciativa legislativa popular (ILP) per modificar la llei hipotecària està en marxa. Ja s'estan recollint les 500.000 signatures que fan falta perquè el Congrés dels Diputats debati aquesta norma que pretén aconseguir la dació en pagament de l'habitatge a l'entitat financera amb la qual es té la hipoteca a canvi de quedar lliure de tot el deute. També la paralització dels desnonaments de l'habitatge habitual per impagament del préstec hipotecari per motius aliens a la pròpia voluntat. I finalment es busca que la nova llei reculli el lloguer social de manera que la persona afectada tingui el dret de continuar residint a l'habitatge pagant un lloguer no superior al 30% dels seus ingressos mensuals per un període de 5 anys. Entre tots i totes i amb la teva signatura ho aconseguirem. ■

SEGIS

Alfons López & Pepe Gálvez

SÓLO DE
ABRIL A JUNIO

“Sin gafas la
vida se ve de
otra manera”
Inmaculada Nieto,
38 años.

¡DESPÍDETE
YA DE GAFAS
Y LENTILLAS!
Y AHORA,
¡TE AHORRAS 480€!

Promoción
CIRUGÍA REFRACTIVA LÁSER

875€/ojo

Consulta médica preoperatoria

35€

Tarifa GENERAL

1.095€/ojo

Consulta médica preoperatoria

75€

Tarifa "CCOO" resto del año: 925€/ojo. Excepto Lasik/Lasek Z-100. Tarifas válidas por el tratamiento de ambos ojos.

Tarifas válidas hasta 31/12/12. Promoción no acumulable a otras ofertas.

ACREDITACIÓN DE
afiliado

[CIRUGÍA REFRACTIVA LÁSER] [VISTA CANSADA] [CATARATAS]

IMPRESINDIBLE PRESENTAR ACREDITACIÓN
en la 1ª visita a Clínica Baviera.

Resto de consultas y servicios 10% dto.
Excepto anillos y lentes intraoculares.

Barcelona. Carrer Balmes, 183 | 933 62 49 90 · Barcelona. Carrer de Ganduxer, 71 | 933 62 49 90 · Girona. Carrer Emili Grahit, 75 | 972 48 41 31
Hospitalet. Rambla de Just Oliveras, 48 | 932 60 05 10 · Mataró. Carrer dels Pirineus, 36 | 937 41 92 00 · Reus. Carrer de Castellvell, 12 | 977 32 80 60
Sabadell. Carrer de Prat de la Riba, 53 | 937 45 09 52 · Tarragona. Carrer de Pere Martell, 41 | 977 25 19 32

TARIFAS Y PROMOCIÓN VÁLIDAS SÓLO EN CATALUÑA